

de

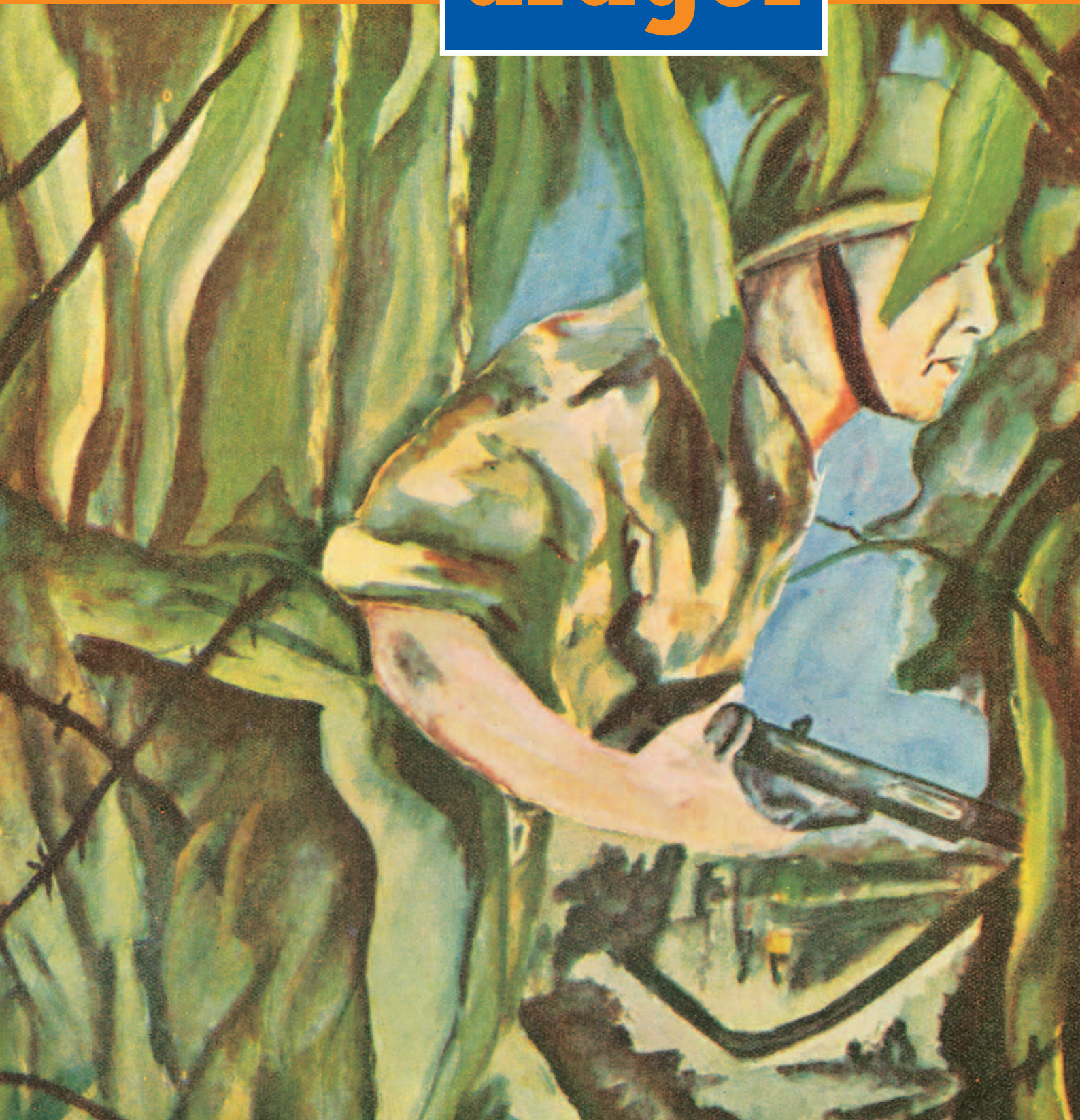
Vaandel

65

Jaargang 19 - Maart 2003

drager

Van de redactie

Hoofdredacteur in uitzendgebied...

Tekst: Hans Sonnemans, hoofdredacteur

Er was al eens eerder over gesproken, maar als je dan de uitnodiging krijgt van de commandant 1ste Divisie "7 December", generaal-majoor der Fuseliers, Leen Noordzij, om hem te vergezellen bij zijn werkbezoek aan Bosnië, dan hoef je niet lang na te denken! Een enthousiast "graag!" dus. Het is immers een unieke gelegenheid om te zien hoe "onze" mannen en vrouwen van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene (en uiteraard ook van de andere wapens en dienstvakken die zijn ingedeeld bij 17 (NL) Mechbat GFPI) hun werk verrichten.

Op dinsdag 25 februari 2003 vertrok ik, aan boord van een Hercules transportvliegtuig, van vliegbasis Eindhoven naar Split. Alleen al die vliegreis is een bijzondere ervaring! Je komt dan tot de conclusie dat het vliegen in een "burger" passagiersvliegtuig erg luxe is. Militair vliegen is nogal basic: hangen in een soort van net, oordoppen in (het lawaai is oorverdovend) en half slapend de bijna drie uur door zien te komen...

De tocht van Split naar Banja Luka is prachtig maar ook erg confronterend. Overal zijn de sporen te zien van een slechte economie en de voorbije oorlog. Als je een paar dagen langer in dit gebied verblijft, kom je tot de conclusie dat het landschap prachtig is, de mensen vriendelijk maar dat er iets in de uitstraling niet meer klopt, iets is er kapot.

De bezoeken aan de locaties van het Mechbat waren hartverwarmend. Het huis van Jajce, Novi Travnik, Bugojno; Suica of hoog op de berg bij relayeestation Romeo 0 Brave: overal is het Fuseliergevoel aanwezig. Mannen en vrouwen met het oranjeblauwe koord, regimentsvlaggen, overal wordt uitgedragen dat hier een gemechaniseerd bataljon met Fuseliertraditie aanwezig is.

Hoofdredacteur Hans Sonnemans

Echte militaire dreiging is er niet meer in het gebied. De dreiging van mijnen is er echter wel degelijk. Er is voor SFOR nog veel te doen: deze taken liggen vooral in het ondersteunen van economische en bestuurlijke opbouw. Het vergaren van inlichtingen en het blijvend stabiliseren van de veiligheidssituatie dragen hier duidelijk aan bij. Overste Harold Jakobs gaat hier in zijn bijdrage voor deze Vaandeldrager uitgebreid op in.

Ik kijk terug op een bijzondere ervaring. Het was goed om weer veel bekende gezichten te zien. Ik ben meer gaan begrijpen van SFOR, Bosnië en de vredesmissie die onze Fuseliers uitvoeren. In april vertrekt chef-staf van de 13e Gemechaniseerde Brigade, kolonel der Fuseliers, Hans van der Louw voor een werkbezoek naar Bosnië. De voorzitter van de Vereniging van Oud Strijders van de Irene Brigade, generaal-majoor bd Rudi Hemmes, en de voorzitter van de Stichting Brigade en Garde Prinses Irene, brigadegeneraal bd Guus van Leeuwe reizen met hem mee. Ik hoop dat ze een goede reis hebben en dat ze de mannen en vrouwen van 17 (NL) Mechbat GFPI, in de laatste weken van hun uitzending, nog een hart onder de riem kunnen steken!

Colofon

Jaargang 19, nummer 65
De Vaandeldrager verschijnt
ieder kwartaal in een oplage
van 2500 exemplaren en
wordt verspreid via
controlled circulation

Hoofredactie:

Hans Sonnemans
e-mail: Sonne005@wxs.nl

Eindredactie:

Nelleke Swinkels - van de Vorst
e-mail: nellekeswinkels@planet.nl

Redactie:

Maj Peter Aerts
LKol. Harold Jacobs
Maj Emil Kaspers
LKol. Willem Verweij

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 GZ Oirschot
tel. 040-2665662
e-mail: 17painbat.st.sl.stooperszkn02@rnla.mindef.nl

Vormgeving en druk:

Drukkerij Gianotten B.V., Tilburg

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

Uitgave:

Drukkerij Gianotten B.V.,
Bredaseweg 61, Postbus 9228
5000 HE Tilburg
telefoon: 013 542 50 50
fax: 013 535 91 75
email: info@drukkerijgianotten.nl

Fotografie:

Archief museum
Nelleke Swinkels - van de Vorst
17Painbat Bosnië
Sectie Communicatie,
13 Gemechaniseerde Brigade
Redactie SFORmatie

Coverfoto:

Aquarel uit het Indiëherinneringsboek
"Tussen Sawahs en Bergen", "Het leven van
de soldaat uit de Tijger Brigade" (uitgave
1949)

Website:

www.fuseliers.net

Inhoudsopgave

Van de redactie

- Hoofredacteur in uitzendgebied...

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

- Museum Brigade en Garde 10 jaar in Oirschot! 2

Vereniging van Oud Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

- Plaquette in Hedel wordt groots monument 3
- Op 10 juli weer reünie KNBPI 4
- Overleden leden Vereniging van Oud-strijders 5
- Nieuws van de penningmeester 6

Vereniging van Indië-bataljons Garderegiment Prinses Irene

- Eindelijk maatschappelijke erkenning voor veteranen 8
- Algemene Bestuurs- en Ledenvergadering 8

Vierde bataljon GRPI

- Nieuws van het Vierde Bataljon GRPI 9

Vijfde bataljon GRPI

- Nieuws van het Vijfde Bataljon GRPI 10

Zesde bataljon GRPI

- Sireentje nr. 48 12

Zevende bataljon GRPI

- Bataljon Berdjalan nr. 48 13

Regimentsflitsen

- SFOR 13 en de traditie (3) 18
- "Wij hebben de traditie bij ons" 19
- Geschiedenis van de Steunfondsen, deel 2 20
- Regimentslied 22
- Regimentskalender 2003 23

Genootschap Vrienden van de Fuseliers

- Eens een Fuselier, altijd een Fuselier? 24

Bataljonsnieuws

- Mountain cadre van 20 tot en met 30 Januari 2003 26
- Schietserie Bergen - Hohne en FTX RHINO Resolute 27
- Nu kunnen wij iets terugdoen voor SFOR 28

Historie

- Een oud-regimentscommandant vertelt... 29

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

Museum Brigade en Garde 10 jaar in Oirschot!

Tekst: Guus van Leeuwe

Voorzitter Stichting Brigade en Garde

Profiteren van verzamelwoede

Afgelopen zomer hebben we stilgestaan bij het feit dat het alweer 10 jaar geleden was dat ons Regiment werd overgeplaatst naar Oirschot, waarmee 17 Painbat van Regiment Limburgse Jagers, GFPI werd. Niet vergeten mag worden dat ook ons museum moest worden overgebracht, een gegeven waar vele verknochte "Schalkhaarders" best wel moeite mee hebben gehad. Maar, zoals ik al eens eerder heb gememoreerd, we zijn er eigenlijk alleen maar op vooruit gegaan. Niet alleen kregen we aanvankelijk meer dan het dubbele van de tentoonstellingsruimte ter beschikking, ook konden we gaan meeprofiteren van de verzamelwoede van Hans Sonnemans, die zijn objecten en informatie in de tentoonstelling integreerde. Dat waren alleen nog maar de kwantitatieve aspecten. Vooral in kwalitatieve zin ging ons museum er met sprongen op vooruit. Hans werd onze conservator, bracht zijn kennis over de Brigade in en greep de gelegenheid aan zich verder te bewakemen in het museale vak. Dat kwam niet alleen hemzelf, maar zeker ook ons museum ten goede.

Inventariseren en conserveren van unieke stukken

Stond aanvankelijk uitsluitend het tentoonstellen van wat we hadden op de voorgrond, alras werd ook het inventariseren en conserveren van de veelal unieke stukken een doel op zichzelf. Nauwelijks hadden we ons vernieuwde museum in Oirschot echter geopend, of we kregen te horen dat we weer zouden moeten verkassen. Opnieuw verdubbelde het vloeroppervlak van onze tentoonstellingsruimte. Dat was niet het enige.

Vrijwilligers

Er kwam ook ruimte voor het depot, èn, misschien

nog wel veel belangrijker, een werkruimte voor onze vrijwilligers beschikbaar. Aan hen zijn we veel dank verschuldigd en het lijkt me goed om ze nog maar eens een keer met naam te noemen: Piet Teurlinx, Pieter le Maire, Theo de Kort, Hans en Ariën van Schaik en last but not least Ben Dankers. Mannen heel hartelijk dank namens ons allen; jullie zijn er toch maar bijna altijd!

Voorlopige erkenning Brabantse Museumstichting

Kwalitatief staat ons museum inmiddels zo goed op de rails dat we al een voorlopige erkenning hebben gekregen van de Brabantse Museumstichting. Deze erkenning legt ons geen windeieren. Dit wordt bewezen door het feit dat we een flinke subsidie hebben gekregen voor apparatuur die de luchtvochtigheid in onze beide gebouwen regelt. We zijn er echter nog lang niet, dus tijd om met de armen over elkaar te gaan zitten is er niet bij. Dat zou overigens ook niet goed zijn. Stilstand is immers achteruitgang! Onze medewerkers zouden dat denk ik ook niet willen. Maar trots op ons museum mogen we ondertussen wel zijn. Daarom voor allen die zich daarvoor in de afgelopen 10 jaar hebben ingezet: "Van harte gelukgewenst met het 10-jarig bestaan in Oirschot!"

Verblijf bataljon in Bosnië

Ondertussen verblijft het Bataljon nog in Bosnië. Ik zou willen besluiten met het onderstrepen dat we regelmatig met onze gedachten bij hen zijn, ze nog een goede en prettige resterende periode willen toewensen en voor straks een behouden thuiskomst.

Volo et Valeo

Vereniging van Oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Secretariaat:
Noordsingel 23
4611 SB Bergen op Zoom
0164 241119

Penningmeester:
Prins Clausstraat 60
4761 AM Zevenbergen
0168 336238

Plaquette in Hedel wordt groots monument

**Tekst: Rudi Hemmes, voorzitter van de
Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke
Nederlandse Brigade Prinses Irene**

Het jaar 2003 begon nogal koud. De viering van onze 62e verjaardag was dan ook een fris festijn dat, omdat de meeste fuseliers in Bosnië waren, sober werd gevierd. Het was toch een vrolijk feest. Door het Regiment (lees: Bravo Compagnie) werd een glaasje Calvados geschonken waardoor de oudjes weer warm konden worden. Ik heb mij laten vertellen dat enkelen wel erg warm zijn geworden.

Monument

In de vorige Vaandeldrager vertelde ik dat wij een nieuwe plaquette hebben laten maken, met de namen van onze mensen die in Hedel zijn gesneuveld, uitgehouwen in steen. Je kunt nu niet meer spreken van een plaquette, maar van een kolossaal monument, want het is een enorm stuk steen geworden. De kosten zijn daardoor natuurlijk wat meer dan wij hadden begroot, maar wij vertrouwen erop hiervoor een oplossing te vinden. Van verschillende zijden hoorde ik dat veel leden van onze vereniging zouden willen meebetalen aan dat monument voor onze gevallen makers.

Ons gironummer is:

1.999.533, ten name van penningmeester VOS

Prinses Irene

**Prins Clausstraat 60 te Zevenbergen
onder vermelding "monument".**

Wij hebben ons best gedaan familieleden van de in Hedel gesneuvelde Irenemannen op te sporen maar dat is ons tot nu toe niet gelukt. Als iemand van u ons daarmee zou kunnen helpen zouden wij dat graag van u horen.

De onthulling van het monument zal gebeuren als het 17e uit Bosnië is teruggekeerd, dus niet voor eind mei. Misschien zelfs pas in oktober. Het museum in Hedel viert, op een nader te bepalen zaterdag in oktober, zijn 25-jarig bestaan. Het bestuur van het museum wil de oud-strijders van de Prinses Irene Brigade daarbij betrekken. U krijgt daarvoor nog een uitnodiging en wellicht kunnen wij die dag ons monument onthullen. We houden u op de hoogte!

Evenementen

Op 5 mei zetten wij ons beste beentje weer voor als wij in Wageningen voor Prins Bernhard gaan defileren. Als u daar niet bij bent kunt u ons thuis op de buis misschien zien.

Op 26 juni wordt in Roermond een monument onthuld voor de mensen die in vredesoperaties hun

Met zo'n flesje blijf je warm!

leven verloren. Onze vereniging zal door een deputatie worden vertegenwoordigd. Onze reünie wordt dit jaar gehouden op 10 juli in de onderofficiersmess de "Treffer" van de legerplaats Oirschot. Dat betekent dat wij niet naar een eetzaal elders hoeven te lopen en dat wij dicht bij het monument op de appelplaats zijn om onze doden te herdenken dan in de vorige jaren. Om zoveel mogelijk leden van onze vereniging in de gelegenheid te stellen de reünie bij te wonen wil het Regiment bezien of er een mogelijkheid is om leden die ver weg wonen vanaf enkele opstapplaatsen op te halen. Geef bij uw aanmelding aan of u daarvoor in aanmerking wilt komen. Aan autobezitters verzoek ik aan te geven hoeveel pas-

sagiers zij eventueel mee zouden kunnen nemen. Nadere gegevens vindt u elders in deze Vaandeldrager.

Bosnië

Er komen gelukkig goede berichten uit Bosnië, waar de Fuseliers nuttig werk doen. Het 17e Bataljon komt tussen 25 april en 3 mei terug uit Bosnië. Wij hopen dat alle Fuseliers weer heelhuids thuis zullen komen. U zult er dan veel bij onze reünie weer aanwezig zien. Wij hopen ook dat het heel mooi weer zal zijn en dat velen van u zullen komen.

Ik kijk naar u uit!

Op 10 juli weer reünie KNBPI

Tekst: Frans van der Meeren

Reünie 2003

Onze reünie 2003 zal, evenals vorig jaar, worden gehouden in de Generaal Majoor de Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot. Deze keer niet in de tot nu toe gebruikte Kempenzaal maar in de Onderofficiersmess "de Treffer", gelegen naast het Heliveld.

De eetzaal is in hetzelfde gebouw zodat er niet naar verschillende locaties gewandeld hoeft te worden. Rolstoelen zijn in de hal van de mess aanwezig.

Bij NS station Eindhoven staat voor de treinreizigers tussen 8.45 en 9.45 uur militair vervoer naar de kazerne klaar.

Voor wie met eigen vervoer komt, zijn er parkeerplaatsen in de buurt van de mess. Parkeer wel in de vakken, want op straat geparkeerde auto's worden weggesleept. Wij willen proberen zoveel mogelijk mensen in de gelegenheid stellen aanwezig te zijn, ook degenen die niet over eigen vervoer beschikken en niet met de trein kunnen reizen. Dit kunt u lezen in het stukje van de voorzitter elders in dit blad.

Als u deelneemt dan verzoeken wij u € 5 vooraf te

betalen op giro 19995333 ten name van VOS
Prinses Irene te Zevenbergen.

Algemene Leden Vergadering

De Algemene Leden Vergadering wordt in de ochtenduren gehouden. Als u in het bezit wilt komen van vergaderbescheiden, vraag die dan schriftelijk aan bij de secretaris. Zijn adres vindt u in dit artikel.

Aftredende bestuursleden: R.W.Hemmes (voorzitter) en P.v.d.Wal (lid), beiden zijn herkiesbaar. Gegadigden voor een van beide bestuursfuncties moeten zich aanmelden vòòr 7 juni a.s. bij de secretaris met minimaal 10 handtekeningen van nog actieve leden.

Programma Reünie 10 juli 2003

Ontvangst in de "Treffer"	09.00 – 10.00 uur
Opening reünie (voorzitter)	10.00 uur
Algemene Leden Vergadering	10.15 uur
Dodenherdenking	11.30 uur
Gezellig samenzijn	12.30 – 14.00 uur
Maaltijd	14.00 – 15.00 uur
Nazit	15.00 – 16.00 uur
Sluiting (voorzitter)	16.00 uur

Opgave voor de reünie

Opgave voor de reünie graag vòòr 10 juni bij de secretaris:

Noordsingel 23 4611 SB Bergen op Zoom.

Telefoon en fax 0164 24 11 19.

E-mail: f.van.der.meeren@12move.nl

Bij de opgave vermelden:

- Met hoeveel personen u komt;
- Of u met eigen vervoer komt en hoeveel passagiers u mee kunt nemen;
- Of u met openbaar vervoer komt (er staat dan voor u tussen 08.45 en 09.45 militair vervoer op NS station Eindhoven);
- Of u rolstoelgebonden bent;
- Of u een dieet volgt: suikervrij, vetvrij of een ander dieet;
- Of u al betaald hebt (€ 5 op giro 1999533 t.n.v. Vos Prinses Irene te Zevenbergen);
- Of u wellicht in aanmerking wilt komen voor vervoer door anderen als u geen eigen vervoer kunt regelen en niet met de trein kunt reizen.

Overleden leden Vereniging van Oud Strijders Kon. Ned. Brigade Prinses Irene

Met diep leedwezen namen wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene.

W. Anthonisse	Brielle	23-09-2002
Mw. C.de Bruyn - Braat	Roosendaal	20-10-2002
Mw. W.van Wijk - van de Water	Driebergen	12-11-2002
J. Withagen	Bergen op Zoom	21-11-2002
Mw. Gillhaus - Bolten	Afrika	Onbekend
Mw. Iprenburg - Beamont	Bladel	15-11-2002
Mw. A.Bron - Passchier	Scheveningen	21-12-2002
Mw. A.Jansen - Verheijden	Weert	23-12-2002
G. Steijlen	Breda	27-12-2002
J. van den Berg	Amsterdam	31-12-2002

H. Goesten	Congleton	17-01-2003
Mw. C.Kampinga - Hendriks	Groningen	Onbekend
A. Colenbrander	Canada	25-01-2003
F. Herlaar	Huizen	09-02-2003
Mw. E.v.Liempt - van Gestel	Eindhoven	09-02-2003
Mw. E. te Grotenhuis - Williams	Harderwijk	14-02-2003
Mw. A.Vaders - Visser	Rosmalen	17-02-2003
Mw. M. Bosters - Prudon	Nijmegen	23-02-2003
M. Huizer	Middelharnis	23-02-2003
J. Middelplaats	Den Haag	28-02-2003
W. van den Blink	Den Haag	01-03-2003

Bij overlijdensgevallen (van leden van bovengenoemde vereniging) graag bericht aan:

F.J.Bakx, Postbus 80, 4840 AB Prinsenbeek.

Nieuws van de penningmeester

Tekst: Henk van Beers

In deze uitgave van de Vaandeldrager zijn er van uw penningmeester berichten van verschillende aard. Ze gaan deze keer niet alleen over de centjes.

Incasso

De incasso van contributiegelden heeft plaatsgevonden en iedereen is weer een paar Euro lichter geworden. Jammer dat er nog zoveel oud-strijders zijn die niet alleen geen machtiging hebben vers trekt, maar ook vergeten zijn voorgaande jaren te betalen. Als u twijfelt kijkt er dan uw administratie eens op na. Zij die geen machtiging verleend hebben zullen binnenkort allemaal een brief ontvangen met aanwijzingen. Het is voor de penningmeester, die zelf - net als u - ook een dagje ouder wordt gemakkelijker met een machtiging, dus misschien ter overweging voor het volgende contributiejaar.

Veteraneninsigne

Op 20 januari van dit jaar heeft staatssecretaris van Defensie, Cees van der Knaap de eerste draaginsigne voor veteranen uitgereikt. Hiermee werd een begin gemaakt met de verspreiding van dit insigne onder ruim 70.000 veteranen. Het insigne, een reversspeld te dragen op burgerkleding, is een vorm van maatschappelijke erkenning en is ook bedoeld om de onderlinge band tussen veteranen te verstevigen.

De speld is ontworpen door de heer P. Bultsma en stelt een gestileerde zwaardschede voor die de letter V van Veteraan vormt. Veteranen die over een veteranenpas beschikken komen voor het insigne in aanmerking en krijgen dit in de komende maanden thuisgestuurd.

(Op de pagina van de Vereniging van Indië-bataljons kunt u een nog wat uitgebreider verhaal lezen over het draaginsigne. Red.)

Peaceforce

Via de e-mail treed ik regelmatig in contact met "onze Peer Aerts" in Jeruzalem. Over persoonlijke zaken, maar natuurlijk ook over waar hij dagelijks mee bezig is. Een stukje van deze brief -of zo u wilt- e-mail wisseling wil ik graag met u delen.

Onderstaande e-mail is van begin februari 2003.

Beste Peer,

Hoe is de politieke lucht of de gespannen toestand in het schone maar overal niet frisse land? Ik vroeg me zo af, nadat je allerlei berichten leest of hoort rond dat wat mr Bush wil (ik vond de uitspraken in de rede van Mandela overigens waard om zo op het ontbijtbordje te leggen van mr. Bush), hoe zich dat laat vertalen in de verhoudingen daar. Is de verkiezing van weer een Israëliëse president een verbetering of moeten de havikken er weer goed tegenaan?

Als dat zo is, dan komen er weer bergen werk op jullie af, als dat overigens toch al niet het geval is. Zijn de toestanden rond Irak/Iran/Afghanistan voelbaar en vertaalbaar naar de (ver)houdingen in het door jullie te bestrijken gebied?

Beste Henk,

Inmiddels weer terug van een weekje relaxen in de sneeuw. En zeg inderdaad maar sneeuw met hoofdletters want d'r is me wat gevallen. Dus weinig geskied en veuuuul ge-apresskied zullen we maar zeggen. 't Was goed om met vrienden even de bakens te verzetten voordat de ellende losbarst.....Komt de vijand nu uit het Oosten (Irak) of moeten we ons voorbereiden op de "coalitie" uit 't Westen....

Ik weet niet waar we op dit moment beter mee af zijn.... In deze regio gaan de havikken gewoon door en proberen weer een regering te vormen en zodoende komt er nu van de zogenaamde Oslo akkoorden (1933) geen zak terecht, sterker nog niemand weet geloof ik nog wat daar afgesproken is aangaande de verdeling van de Palestijnse gebieden in Israël. De situatie verhardt en degenen die gestemd hebben zijn dus voorstander van de harde lijn van Sjaron. Wie weet wat de toekomst gaat brengen, mag 't zeggen.... Voorlopig merken we nog niet zoveel van de spanning in 't Oosten. Hoogstens dan dat we als UN natuurlijk bezig zijn de plannen (security en evacuation) goed te bekijken en met alle partijen nog maar eens door te nemen. Dat is ook mijn pakkie aan en dus genoeg brood op de plank. Daarom reis ik regelmatig door den lande en verlaat zelfs de landsgrens om bijvoorbeeld Egypte aan te doen en volgende

week Libanon weer te bezoeken. Zoals gezegd heb ik niks te klagen en gegeven het feit dat je het nog ergens voor doet, geeft dat ook weer een goed gevoel. Niet alleen maar papier produceren vanwege het papier...da witte gij wel denk ik zo. Natuurlijk hoop ik en velen met mij dat we de plannen niet nodig hebben.... Dus wie in de glazen bol kan kijken moet mij maar snel laten weten wat er gaat gebeuren. Maar ondanks de situatie moeten we ook reëel blijven en onderkennen dat we hier wel als UN zitten en dus ook weer niet zo maar onze biezen kunnen pakken.... Of we dat nu willen of niet!!! Gelet op de historische achtergrond (1948) en de taakstelling zie je het al gebeuren dat wij als observer mission deze regio verlaten en zo de kemphanen weer op elkaar loslaten (Syrië-Israël en Libanon-Israël). Ik kan me de reactie van het internationale speelveld of politiek whatever wel zo'n beetje voor de geest halen.

Ik ben overigens deze week een jaar geleden vertrokken en heb dus nog 6 maanden te gaan! Aftellen is er nog niet bij maar ik kijk toch wel uit naar augustus. SFOR is dan al weer lang en breed terug en ja zo zie je maar "working for peace" wordt overal op de wereld anders beleefd en ingevuld. Ieder vervult zijn taak onder verzwarende omstandigheden en probeert er het beste van te maken. Ik doe dat hier in de wetenschap dat ondanks alles ook hier alle kleine beetjes helpen en mijn motto blijft in deze: Al datgene dat je niet ziet, leest of hoort of whatever, dat is **ONZE BIJDRAGE** aan het vredesproces!! Dat was het dan toch echt Henk, jij bent weer helemaal bij. Hartelijke groet, Peer

En route door de Sināi woestijn

What is happening above us?????
 Spring in Netherlands and snow in the Middle East.....
 Het leven ligt hier volledig lam. Werkelijk alles is gesloten. Scholen, winkels
 openbare instellingen etc..... alleen wij doen nog ons best....
 "working 4 peace!" 't Leven is hard!!

Vereniging van Indië-bataljons van het Garderegiment Prinses Irene

Secretariaat:
Nic. Beetsstraat 29
6901 LW ZEVENAAR
0316 524002

Eindelijk maatschappelijke erkenning voor veteranen

Tekst: Jan Elbers

Op 20 januari j.l. heeft de Staatssecretaris van Defensie de eerste draaginsignes aan een zestal veteranen uitgereikt. Het groepje van zes dat het draaginsigne kreeg opgespeld was een weerspiegeling van de diversiteit van de Nederlandse veteranenpopulatie. Zo is na jarenlang overleg van het Veteranen Platform met het Ministerie van Defensie de wens in vervulling gegaan. Immers

binnen de Nederlandse veteranenwereld is lange tijd gepleit voor de invoering van een officieel draaginsigne voor veteranen.

Op 7 september 2002 te Roermond heeft staatssecretaris C. van der Knaap de knoop doorgehakt en is tot introductie van dit sieraad over gegaan.

Het draaginsigne veteranen, wordt gedragen op burgerkleding als een reversspeld. Het is een vorm van maatschappelijke erkenning en is mede bedoeld om de onderlinge band tussen veteranen te verstevigen.

De officiële verstrekking van dit draaginsigne gaat nu van start. Defensie zal er voor zorgen dat de meer dan 70.000 veteranenpashouders het insigne nog voor de zomervakantie tegemoet kunnen zien. Men hoeft het dus niet aan te vragen. Het draaginsigne veteranen, ontworpen door de heer P. Bultsma, stelt een gestileerde zwaardschede voor die de letter V van Veteraan vormt en het sierraad is goudkleurig uitgevoerd.

Het veteraneninsigne zal niet postuum en niet aan weduwen worden verstrekt.

Veteraneninsigne

Algemene Bestuurs- en Ledenvergadering

Tekst: Theo van Alst

Het bestuur van de Vereniging van Indië-bataljons van het Garderegiment Prinses Irene nodigt u van harte uit tot het bijwonen van de jaarlijkse Algemene Bestuurs- en Ledenvergadering welke gehouden zal worden op dinsdag 15 april 2003 in de Kempenzaal van de kazerne in Oirschot.

Programma

Aanvang van de vergadering: 11.00 uur.
Lunch tussen 12.00 - 13.00 uur voor rekening van de vereniging.

Enkele agendapunten zijn:

- Jaarverslag 2002 van de secretaris;
- Financieel overzicht 2002 van de penningmeester;
- Wijziging van Statuten en Huishoudelijk Reglement.

Uw aanwezigheid op deze vergadering wordt zeer op prijs gesteld !

NB: In verband met de te bestellen lunches s.v.p. zo spoedig mogelijk opgeven bij de secretaris, de heer Theo van Alst. Telefoon 0316-524002.

Nieuws van het Vierde Bataljon GRPI

Garderegiment

1946-1950

Reünie Commissie

4^e Bataljon

Secretariaat:

Nic. Beetsstraat 29

6901 LW Zevenaar

0316 524002

Overste Jacobs, die met zijn manschappen afscheid nam in verband met hun uitzending naar Bosnië. Het bord is mee naar Bosnië en siert daar het HQ van het A-team. Dit drukt de band uit die er nog steeds is en op deze manier verstevigd wordt tussen Veteranen en huidige Irenemensen.

Tekst: Theo van Alst

De vijftallige Reüniecommissie kwam eind januari j.l. bijeen in de wachtkamer van het NS Station in Den Bosch.

Na de Bataljonsreünie van 3 oktober 2002 te hebben geëvalueerd kwamen allen tot de conclusie, dat wij een zeer geslaagde dag hebben mogen beleven met vooral een zeer stijlvolle dodenherdenking.

Het uitgereikte insigne viel geweldig in de smaak. De sobats, die, om welke reden dan ook, niet aanwezig waren, kregen dit kleinood nagezonden. Hierop ontving de secretaris per brief of per telefoon, zeer dankbare en positieve reacties. De Reüniecommissie heeft dan ook besloten om ieder jaar een Bataljonsreünie jaar te organiseren, zoals ook veel "collega's" al doen.

De eerstvolgende reünie vindt plaats op donderdag 9 oktober 2003 in onze "thuishaven" op de legerplaats Oirschot.

Een brok "nostalgie" zal dan worden opgevoerd; we proberen een aantal muzikanten van onze oude Ireneband te laten optreden.

Ook wordt gedacht weer een leuke herinnering uit te reiken.

In de zomermaanden ontvangt U de uitnodiging waarbij het bekende inschrijfformulier is gevoegd. Vanzelf stuurt u dat zo snel mogelijk weer in!!! Een oproep van ons Comité: kom zoveel mogelijk, want: Iedereen kijkt naar iedereen uit, dat merken wij aan de vele vragen bij de entree.

Op 21 oktober 2002 hebben wij in Oirschot het plaatsnaambord: "SEMARANG" aangeboden aan

Overleden Sobats

Helaas hebben wij de laatste maanden weer afscheid moeten nemen van enkele sobats van ons Bataljon.

Op 19 november overleed Piet van den Berg - 2e Cie uit Den Haag. Op 8 januari Wim Ouwehand - Verbinding uit 's Gravenzande en op 22 januari stierf Jaap van den Berg - 2e Cie uit Hillegom.

Uw secretaris stuurde namens de Reüniecommissie een condoleancekaart en nodigde ook enkele sobats uit, die in de buurt wonen, om bij de begrafenis aanwezig te zijn.

Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe om dit grote verlies te kunnen verwerken.

21 oktober 2002 hebben wij in Oirschot het plaatsnaambord: "SEMARANG" aangeboden

Nieuws van het Vijfde Bataljon GRPI

Reüniecommissie 5-GRPI

Secretariaat:
H.A.M. (Ine) Speelberg-Hermans
Eikenlaan 13, 6063 BM Vlodrop,
tel. 0475-404404
ine.speelberg@voetbal.nl

Reünie

Onze volgende reünie (de 14e) zal worden gehouden op donderdag 11 september 2003 in de Genmaj. De Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot. Nadere regelingen, zoals wijze van aanmelding, programma en tijdstippen vindt u in de eerstvolgende Vaandeldrager.

Regimentsjaardag

Bij de regimentsjaardag op 10 januari j.l. werd 5-GRPI vertegenwoordigd door F.J. Mulder en L.H. Hermans. Tijdens de dodenherdenking werd namens alle Indië-bataljons, door de heren F.J. Mulder en Th. Van Alst, respectievelijk vice-voorzitter en penningmeester van de Vereniging van Indië-bataljons van het Garderegiment Prinses Irene een krans gelegd bij het monument.

De heren Mulder en Van Alst leggen een krans bij het monument

In memoriam

Met leedwezen nemen wij kennis van het overlijden van:

G.J. Jongboer te Oosterbeek op 2 november 2002.
J.H.N. Meurs te Eindhoven op 16 februari 2003.

Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Dat zij rusten in vrede.

De “vergeten” 3e compagnie van 5-GRPI

Na de 2e politionele actie werd de 3e compagnie buiten het ressort van 5-GRPI ingezet als steun voor 4-RS en gelegerd in Padang-Pandjang. Deze cie. verdween toen uit het zicht van 5-GRPI en van de acties en overige activiteiten van deze cie. is niets terug te vinden in het dagboek en de kwartaalverslagen van 5-GRPI.

Gelukkig was een van de mannen van 3-5GRPI, A.J.M. van den Elsen uit Gemert, zo wijs om een dagboek bij te houden. Daar mogen wij nu uit citeren:

“Op een morgen in februari 1949 werd ieder van de derde compagnie, die op dat moment in Padang Pandjang op zijn tamping lag bij te komen van de taak van de vorige dag, wakker gemaakt met het bevel: direct plunjezak pakken, om acht uur staat in Fort de Kock het vliegtuig klaar. We gaan in Pakan Baroe het KNIL ondersteunen. Daar is een peloton van Infanterie II door de mobiele brigade van de TNI aangevallen en heeft, met verlies van een aantal doden en gewonden, Bangkinang moeten ontruimen. Ogenblikkelijk

werd een gevechtsgroep voor Pakan Baroe geformeerd.

Prompt om acht uur stond deze op het vliegveld van Fort de Kock op de Dakota te wachten. Wij keken er wel van op dat wij naar de oostkust moesten, want Pakan Baroe ligt in het district Djambi, het gebied tussen de Z-Brigade bij Medan en de Y-Brigade bij Palembang. Er was geen overlandverbinding en het was in de Jappentijd het eindpunt van de Sumatra-dodenspoorweg. Het stadje lag ter hoogte van Singapore, een paar honderd kilometer het binnenland in aan een goed bevaarbare rivier waarover kustvaarders tot aan de stad konden komen. Het was van belang omdat van hieruit de B.P.M. de olievelden van Djambi ging ontginnen. Het vliegveld was een grasbaan, voor de inval van de Jappen door het KNIL als noodvliegveld aangelegd. Hier ging ons "uitstapje" naar toe. Het lag aan de weg van Pakan Baroe naar Bangkinan en halverwege Pakan Baroe lag in een knik van de weg een massagraf van de krijgsgevangenen, die bij de aanleg van de spoorbaan waren omgekomen.

Bij de landing op het vliegveld van Pakan Baroe kwamen we er achter, dat dit geen vakantie uitstapje was, ondanks het feit, dat we niets anders hoefden te doen dan de weg naar het vliegveld open te houden en enkele objecten in de stad te bewaken.

Er stond een wagen klaar voor onze bagage en zelf gingen we te voet naast de auto met de wapens op scherp, af en toe in de looppas, naar het stadje toe. De kwartieren waren grotendeels door Inf. II verlaten. Hun aanvalsgroep was al naar Danau Bingoean om van daaruit Bangkinang ter heroveren.

Toen we eenmaal gesetteld waren, bleek Pakan Baroe zelf vrij rustig. De bevolking evenwel was uitgehongerd. Hier zagen we beelden die we kenden uit de bioscoopjournaals van de bevrijding van Dachau, volwassenen, die vel over heen waren en naar onze kwartieren kropen en bedelden om de resten uit onze gamellen. Overdag was er geen elektriciteit. Aggregaten waren er niet, tegen zes uur werd in de elektrische centrale een grote dieselmotor gestart en was er in de huizen licht.

Een avontuur op zich was een patrouille over de weg naar Bangkinang, een paar dagen nadat Inf. II deze plaats weer had bezet. We reden er heen met een driekwart tonner en een jeep met aanhanger. De TNI had met de herovering van Bangkinang

flink op z'n donder gehad, was behoorlijk wat wapens en mannen kwijt geraakt en had zich met het restant ver teruggetrokken. Daarom maakten we geen beschieting mee. De patrouille bleef attent, want je wist nooit, wanneer of waar die gasten weer op zouden duiken. Het gevaarlijkste punt was de veerpont over de Batang Hari bij Danau Bingoean vlak bij de Jappenbrug en het voormalige krijgsgevangenkamp.

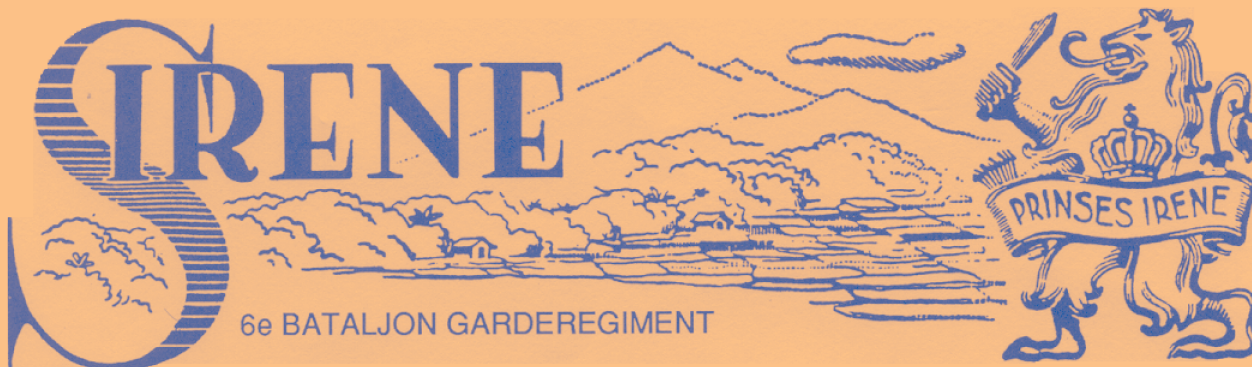
In Bangkinang was het nog een grote bende; men kon zien dat de TNI overhaast gevlucht was, want hun uitrusting lag her en der verspreid. Wij leverden wat spullen af bij de commandant van het detachement. Het grootste deel van Inf. II zat nog voor zuiveringsacties in het terrein.

Op de terugweg passeerden we de rivier weer zonder problemen. Niet alleen de passagiers waren tijdens de oversteek kwetsbaar maar ook de pont zelf, die langs een kabel boven de rivier door de kracht van de stroom naar de andere oever geduwd werd. Als de peloppers erin zouden slagen de kabel te vernielen, dan was de weg naar Bangkinang voor lange tijd gestremd.

Na een week of zes konden we weer naar ons eigen onderdeel terug. De derde cie. was weer aan het eigen bataljon toegevoegd en van Padang Pandjang overgeplaatst naar Solok.

Daarom vlogen we niet naar Fort de Kock maar naar Tabing, het vliegveld van Padang. Toen de groep met bagage in het vliegtuig zat, bleek de deur ontzet. Het was goed vliegweer, dus de deur werd op het vliegveld van Pakan Baroe achtergelaten. Wij dachten bij onze maten terug te komen. Dit gebeurde voorlopig nog niet. Het hoofdkwartier van de U-brigade legde beslag op onze gevechtsgroep om een klusje te klaren binnen de oude perimeter van Padang."

S – Ireentje nr.48

Contactblad van het 6e Bataljon Garderegiment “ Prinses Irene “

Mutaties in het Reüniecomité

In ons laatste nummer hebben wij aangegeven, dat we een vacature hadden in ons comité. Wij kunnen thans melden, dat deze vacature zal worden vervuld door sobat Fred Muskee uit Duiven. Wij prijzen ons gelukkig dat wij nu weer compleet zijn en vertrouwen op een vruchtbare samenwerking in het belang van ons bataljon. Het comité is nu als volgt samengesteld:

Jan Elbers, Kluizeweg 264, 6815 EJ Arnhem tel. 026-3514227;

Harry Vleeming, St. Willibrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, tel. 026-3118271;

Piet Peters, Kasteelsepad 7, 6686 EX Doornenburg, tel. 0481-423410;

Fred Muskee, Eilandplein 266, 6922 EP Duiven, tel. 0316-280014.

Nationale dodenherdenking te Amsterdam

Hoewel 4 mei dit jaar op een zondag valt, zal de dodenherdenking toch op deze dag plaatsvinden. Ons bataljon is dit jaar aan de beurt om 2 veteranen te leveren voor de ereafzetting op de Dam. Opgave van deelnemers aan deze herdenking worden zo spoedig mogelijk verwacht bij Jan Elbers, tel. 026-3514227.

17e reünie op 25 september 2003 in Oirschot

Onze 17e reünie zal **niet** gehouden worden op 18 september, maar op 25 september 2003. De reden hiervan is de personele bezetting op de kazerne

die dag. Nadere mededelingen volgen nog in een volgende Vaandeldrager.

In memoriam

Helaas moeten we in dit nummer het overlijden melden van bataljonsvrienden:

F. de Gunst uit Oldenzaal op 17 juni 2002.

J. Koenders uit St. Oedenrode op 18 oktober 2002.

J. de Gier uit Groenekan op 20 november 2002.

D.J. van Ark uit Lettele op 4 december 2002.

Gaarne wensen wij de naaste familie veel kracht en sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbaren.

Ontvangen post

Ter gelegenheid van de jaarwisseling hebben wij veel goede wensen mogen ontvangen. Hiervoor willen wij U gaarne bedanken. Omdat uit de tekst dikwijls blijkt, dat onze activiteiten ten behoeve van ons bataljon op prijs worden gesteld doet zo'n schouderklopje veel goeds!

Een brief van de Oorlogsgravenstichting, met de mededeling, dat op 7 september 2002 op de graven van onze vrienden een bloemstuk werd gelegd.

Tenslotte

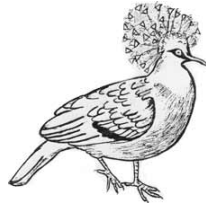
Wij willen dit nummer weer eindigen met de hartelijke groeten van:

Harry, Piet Fred en Jan.

Nieuws van het Zevende Bataljon GRPI

BATALJON BERDJALAN

reizend bataljon

Reüniecommissie van het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene,
Jo van der Weerd, voorzitter, Houttuinen - Noord 33, 7325 RE
Apeldoorn, tel. 055-3662338, Wim ter Horst, Secretaris/
Penningmeester, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, tel. 0575-519207
Email: wg.terhorst@chello.nl, Willem Bruger, Europalaan 62, 6991
DD Rheden, tel. 026-4953186 Postbankrekening: 4347 ten name
van Bataljon Berdjalan, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen.
Bankrekening: ABN-AMRO 53.25.29.650 ten name van Bataljon
Berdjalan, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen.

Eerste Vaandeldrager in 2003

Tekst: Wim ter Horst

Dit is alweer de eerste Vaandeldrager van een reeks van vier in het jaar 2003.

Zoals U allen in deze uitgave kunt lezen, is ons bestuur uitgebreid met één persoon te weten, Benno Schulte.

Benno was ook lid van de Verbindingsafdeling van 7 GRPI, zodat er nu twee seiners en 1 ordonans deel uit maken van ons bestuur. De communicatie onderling kan dus niet anders dan perfect zijn. Alleen Willem Bruger is geen verbindingsman, maar in de vroege oudheid communiceerden men via de tamtam en Willem is een kei op zijn drumtoestel.

Van de bestuurstafel

Tekst: Jo van der Weerd

Er breken voor het bestuur weer drukke tijden aan. Wij zijn begonnen met het voorbereiden van de reünie. De datum voor de reünie is donderdag 2 oktober 2003. Schrijf deze datum nu al in uw agenda zodat u geen andere afspraken maakt. Als bestuur doen wij onze uiterste best om er een mooie dag van te maken. We hebben de filmzaal weer gereserveerd voor een optreden.

Het is nu allemaal nog in een te vroeg stadium om u uitgebreid te vertellen over het programma voor die dag. U hoort meer van ons zodra één en ander wat vaster vorm heeft gekregen.

Sinds het overlijden van Henk Krist, nu drie jaar geleden, is het bestuur terug gevallen van vier naar drie bestuursleden. Daarnaast helpen de dames van de bestuursleden bij de voorbereiding van de reünie en op de dag zelf zijn er altijd een zestal vaste hulpen. Omdat dit steeds dezelfde mensen zijn loopt de dag altijd goed.

Al geruime tijd hebben we de behoefte om het bestuur uit te breiden. Vooral Wim ter Horst, die zowel secretaris als penningmeester is, heeft een te zware taak. Naast het werk in ons bestuur is hij ook nog penningmeester van de "Vereniging van oud-strijders van de Indië-bataljons G.R.P.I.", dat is het overkoepelend bestuur van de Indië-bataljons G.R.P.I.

Na het overlijden van Henk Krist waren wij van mening, het met drie bestuursleden wel te kunnen klaren. Bij nader inzien vinden wij, naast dat Wim te zwaar is belast, zo'n kleine samenstelling toch te kwetsbaar.

Daarom zijn wij op zoek gegaan naar een vierde lid. Het bestuur heeft Benno Schulte uit Enschede bereid gevonden om het bestuur te versterken. Hij loopt eerst een jaartje mee om zich rustig in te werken. Daarna is het de bedoeling dat hij penningmeester wordt.

Benno stelt zichzelf elders in dit blad aan u voor. Hij zal vertellen wie hij is, waar hij in Indonesië en op Nieuw Guinea heeft gelegen.

Zoals beloofd brengen wij u later op de hoogte van de invulling van de reünie, maar voor dit moment:

donderdag 2 oktober graag noteren !!!

Mag ik me even voorstellen

Tekst: Benno Schulte

Vorig jaar ontving ik bezoek van Jo v.d. Weerd en Wim ter Horst, om mij te polsen of ik niet wilde deelnemen in de reüniecommissie, om hun werkzaamheden vóór en tijdens de reünie enigszins te verlichten, na het wegvallen van Henk Krist. Ik weet niet of ik wel de geschikte persoon ben om deze taak op mij te nemen. Per slot van rekening ben ook ik de 74 gepasseerd en heb bovendien geen ervaring zoals de drie reeds zittende leden, die al jaren en jaren op sublieme wijze onze reünie verzorgen. Dus bij voorbaat mijn excuses!

Benno Schulte

Mijn naam is Benno Schulte. Tijdens mijn diensttijd woonachtig in Haaksbergen. Nu in Enschede. 3 Maart 1949 werd ik ingedeeld bij de Staf Cie afd. verbindingspeloton, alwaar ik ben opgeleid tot radiotelegrafist (toen nog seiner), evenals Wim ter Horst. Daar ik enige administratieve ervaring had, werd mij in Padang gevraagd om verbindingsklerk te worden, hetgeen inhield stage te lo-

Staande 2e van links is Jo van der Weerd; 4e van links is Benno Schulte en zittend midden (in hemdje) is Wim ter Horst. Tijdens het vieren van Oud – en Nieuwjaar 1950/1951.

pen bij 5 – 1 RI en bij de Stoters in Bukit Tinggi . Op Nieuw Guinea werd onze verbindingsgroep gestationeerd in IFAR waar ik alle in- en uitgaande telegrammen moest administreren en zorgen dat deze bij de codisten, telegrafisten en commandanten werden gebracht door de ordonnansen, waarvan Jo van der Weerd er één was. Tenslotte werd in Soerabaja (Kromhoutkazerne) weer 'n verbindingsgroep geformeerd waar ook Wim en Jo weer van de partij waren. “En zo ist gekomen”.

Erkenninguitkering toegekend

Tekst: Wim ter Horst

Onze oproep in de vorige Vaandeldrager om informatie over de thuiskomst van T.A.J. de Loos (1e Cie) heeft succes opgeleverd. Eén van onze sobats (E. van 't Hoog 2e Cie) had de passagierslijst van zijn terugreisboot (Ormonde) bewaard en daarop kwam ook de naam voor van De Loos. Na onze (gedeeltelijke) invulling van het aanvraagformulier heeft mevrouw de Loos deze gegevens gecompleteerd en de aanvraag ingediend in Kerkrade. Zij heeft inmiddels de 1.000 gulden ontvangen.

Wij zijn erg gelukkig met dit resultaat.

Biak en Fak Fak

Tekst Wim ter Horst

Het gehele bataljon, onder leiding van Overste Jacobs, verblijft thans op diverse locaties in Bosnië. In het kader van traditiehandhaving werd

door mij, op 21 oktober 2002 bij hun vertrek, een tweetal naamborden met respectievelijk de namen Biak en Fak Fak aangeboden. Twee locaties in Bosnië dragen deze namen gedurende hun verblijf aldaar.

In memoriam

Tekst: Wim ter Horst

Op 12 november 2002 is overleden G.A. Oosterink, 3e Cie. Hij was destijds commandant van het detachement Fak Fak. Hij was al geruime tijd ziek en heeft mede daardoor onze reünies niet altijd kunnen bijwonen. Onze jubileum reünie in 1999 was de laatste, die hij heeft meegemaakt. Bij het tot stand komen van het Regiment Jubileum boek Prinses Irene 1941-1991 heeft hij een verdienstelijke bijdrage geleverd door de verrichtingen in Fak Fak op schrift te stellen. Wim en Hetty ter Horst, alsmede Arie en Henny Verwoerd waren op de crematie plechtigheid aanwezig. Eveneens op 12 november 2002 is overleden A. Wouters, 3e Cie. Hij was alleenwonend en zijn overlijden werd pas na 2 dagen ontdekt. Zijn zus, mevrouw Spilt-Wouters, heeft dit overlijden telefonisch gemeld op zondag 17 november. Hij was een trouwe reüniebezoeker en ook in Roermond was hij altijd bij de herdenking aanwezig. In verband met het korte tijdsbestek en mede gezien de grote afstand naar Geleen hebben wij in dit geval met een uitgebreide condoleance volstaan. Op 25 december 2002 is overleden A. ten Klooster (Staf Cie). Arend was een zeer trouwe reünist en was altijd aanwezig, zowel op onze reünies, als in Dalen en Roermond. Hij was nog echt verbonden met de "jongens van toen". Op zaterdag 28 december 2002 was er thuis, waar Arend lag opgebaard, gelegenheid om afscheid van hem te nemen. Jo van der Weerd en Wim ter Horst hebben van deze gelegenheid gebruik gemaakt en aldaar de condoleances overgebracht aan zijn vrouw Jo ten Klooster-Huisman.

Op 24 januari 2003 is overleden H.G. Riem. Henk is in de vijftiger jaren naar Australië geëmigreerd en in de zomer van 1999 heeft hij via Checkpoint weer contact gezocht met zijn oude sobats. Via correspondentie, maar merendeels liep dat contact via de digitale weg. Hij werd kort daarop zeer ernstig ziek en is nu rustig ingeslapen. Wij hebben zijn vrouw Ann via e-mail onze condoleances overgebracht.

Op 26 januari 2003 is overleden Jacob Leegwater (Staf Cie). In verband met zijn ziekte kon hij onze reünie in 2002 al niet meer bijwonen en hij is nu na een moeilijke, maar moedige strijd rustig overleden.

Wij hebben zijn vrouw een condoleancekaart gezonden.

Mogen zij rusten in vrede.

Kolonisatie op Nieuw-Guinea's Vogelkop

Tekst: Jacomine Schrover

Dit verhaal is overgenomen uit een Indonesisch Nieuwsblad, dat in 1950 in Indonesië is verschenen. De naam van de auteur is ons helaas niet bekend, maar de bezitter van dit krantenknipsel (H.J.Schrover) weet (bijna) zeker, dat het een Marine Officier was.

"Nog maar even over de startlijn"

Op het Noordoostelijk puntje van Nieuw-Guinea's Vogelkop is het elke zaterdagavond feest. Manokwarie heeft dan zijn wekelijkse dansavond in de "Roemah Perkoempoelan Juliana". Stelt u zich echter niet teveel voor van deze soos met zijn dunne blikken wanden en rieten dak. Stelt u zich niet teveel voor van die wekelijkse dansavond, die doet denken aan een "saloon" in

Roemah Perkumpulan Juliana te Manokwarie (1950), De Soos, die veel weg heeft van een "saloon" uit de dagen van Buffalo Bill.

de dagen van Buffalo Bill maar dan zonder whisky en brandewijn. En stelt u zich vooral niet teveel voor van Nieuw Guinea's kolonistencentrum aan de Doré Baai, gelegen bovenop het achterhoofd van Nieuw-Guinea.

We kwamen kort geleden op één van die zaterdagen aan en hebben te Manokwarie "Maria de Bahia" gedanst met de dochter van een kolonist, die op oudejaarsavond met de "Waibalong" in haar tegenwoordige woonplaats was gearriveerd. Toe we na de opwindende dans een wankel bankje hadden gevonden in de overvolle zaal, vertelde ze van die aankomst. Het was een troosteloos verhaal. Geen verlichting, maar wel regen. Geen onderkomen, maar wel koude. Een aaneenschakeling van doffe ellende. Hoe geheel anders hadden zij, haar familie en die 550 lotgenoten het zich voorgesteld. Het huis, wat ze hadden gekocht (en betaald) bleek niet te bestaan.

De heer Gosewitz van de kolonisatievereniging stond met zijn mond vol tanden en mompelde iets van verhoogde grondprijzen en arbeidslonen. Met een roeiboot moesten mensen en barang aan wal worden gebracht. Gelukkig was er één lichtpuntje aan de letterlijk en figuurlijk donkere hemel, namelijk het sociale gevoel van de mannen van 434 Bataljon Prinses Irene Brigade, die onder leiding van de Eerste Luitenant HJ. Schrover hun oudejaarsavondviering (en nog vele dagen daarna) opofferden om hun medemensen met alle tot hun beschikking staande middelen de helpende hand te bieden. Aan vrouwen, kinderen, ouden van dagen en een gering aantal mannen, die men "werkers" zou kunnen noemen.

Verontwaardiging

Begrijpelijk was de verontwaardiging toen enkele van die "werkers" de boel de boel lieten en het bos ingingen om te jagen. "De soldaten zouden het zaakje wel even klaren" dachten deze onverantwoordelijke lieden waarschijnlijk. Er was ook een "kolonist" die behoedzaam als was het een baby zijn fraaie verchroomde motorrijwiel aan de kant bracht en er direct maar doelloos op voort begon te razen, totdat, zoals dat gaat, de benzine op was.

Onder het motto dat de brutalen de halve wereld hebben, vroeg hij aan de militairen benzine om zijn T.T. aspiraties verder te kunnen uitleven. En meneer werd nog boos ook toen hem deze benzine, terecht, geweigerd werd.

Het is een chaos geweest op die oudejaarsavond en de eerste weken van het jaar.

Regen ruïneerde de meegenomen barang, die niet afgedekt kon worden. Velen sliepen in de open lucht, zonder klamboe en het valt ook niet te verwonderen, dat het malariapercentage onder de kolonisten te Manokwarie thans zo hoog is. De nieuwbakken kolonisten van de "Waibalong" en degenen die vóór en ná hen kwamen, hebben nu allen een onderkomen, alhoewel hiermede, voor wat de meesten betreft, wel alles gezegd is.

Manokwari: voorlopige kolonistenwoningen, die uit rond hout werden opgetrokken, de dakbedekking is voornamelijk van oude verroeste golfplaten.

Er zijn stevige blokhutten gebouwd. Hier en daar geeft een bouwer zelfs blijk van kunstzinnigheid, maar over het algemeen bestaan de woningen uit niet meer dan wat atap, blik, een aarden vloer en soms een plaatijzeren dak.

Jappenkampen

Vele gezinnen wonen zelfs nog steeds in, wat men zou kunnen noemen, doorgangshuizen: langwerpige schuren met een doorlopende baleh-baleh aan beide zijden. Vele families naast elkaar en alleen Pa en Ma zijn van de overige gezinsleden afgescheiden door een tentje van dekens.

Een jammerlijke vertoning, een onbeschrijflijke ellende en gebrek aan elke "privacy". We hebben Jappenkampen gekend die beter waren. 1500 kolonisten leven er thans te Manokwarie, waarvan er slechts 300 tussen de 20 en 40 jaar oud zijn.

Een 200 zijn zelfs pensioentrekkenden. (Er kwam een echtpaar aan op die bewuste

Oudejaarsavond, beiden 70 jaar oud, met twee blikjes cornedbeef en 25 gulden). In september 1949 bevonden zich nog slechts 40 kolonistengezinnen te Manokwarie, waaruit volgt dat de "grote trek" is gekomen om en nabij de jaarwisseling.

Kolonisten mogen we het grootste gedeelte van deze mensen echter niet noemen.

Het zijn grotendeels vluchtelingen van Java en vele malen hoorden wij hen zeggen, dat ze liever dood wilden gaan, dan terugkeren. Een angstpsychose heeft hen geheel gevangen.

“Wij willen Nederlander blijven en daarom zijn wij naar Nieuw Guinea gekomen” is ook een uitlating, die we dikwijls hoorden tijdens de gesprekken met de nieuwbakken kolonisten.

Ten aanzien van de kolonisatiemogelijkheden bestaan tussen de kolonisatieverenigingen en het bestuur diepgaande meningsverschillen. We hadden een ontmoeting met de reeds eerder genoemde heer Gosewitz, die zich opwerpt als de “leider” van de kolonisten, althans als voorzitter van het Nederlandse Nieuw Guinea Verbond, alhoewel wij ons niet aan de indruk konden onttrekken, dat zijn populariteit zeker aan het tanen is. Ondanks de povere omstandigheden en de onzekere toekomst, waaronder de kolonisten zich thans geplaatst zien, is de heer Gosewitz voorstander van onbepaalde immigratie of transmissie.

Onvoldoende werklust

Ondanks groot gebrek aan woonruimte en de onmogelijkheid van vele ouderen en hele jonge gezinsleden om productieve arbeid te verrichten en de geringe, althans niet blijken, werklust van een aantal jongeren, zei de heer Gosewitz, dat men wel aan het werk zou slaan, als de nood aan de man zou komen.

Met de nodige voorzichtigheid zijn we echter de mening toegedaan, dat de beslissing van gouverneur S.J.L. van Waardenburg een wijze beslissing is geweest, namelijk om voorshands de immigratie te verbieden, met uitzondering van speciale gevallen.

Toevloed van emigranten in dit stadium zou niets anders dan een grote tragedie teweeg brengen. Voor het “kleen hoopken” waarvan dan nog slechts een geringe percentage geschikt is voor pioniersarbeid, is het reeds zo moeilijk zich staande te houden, daar op het achterhoofd van Nieuw Guinea's Vogelkop. Om er het beste van te maken is de assistent voor kolonisatie, de voortvarende heer F.J. Groeneveld, thans bezig groepjes kolonisten samen te binden en hun werkzaamheden te richten op een bepaald project.

Met bloed en zweet wil men de mensen nu aan de grond binden.

Het werk van de heer Groeneveld werpt reeds vruchten af, waarbij de uitgaven van het nieuwe Nieuw Guinea geld een flinke stoot in de goede richting gaf.

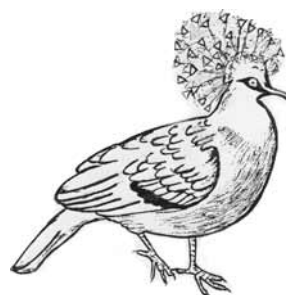
Men blokkeerde namelijk een gedeelte van de 20 miljoen gulden, die op Nieuw Guinea tijdens de geldomwisseling te voorschijn kwam, zodat een ieder wel gedwongen werd de handen uit de mouwen te steken. Waren eerst slechts 10% van degenen, die in staat waren te werken, aan de slag gegaan, thans is dit percentage vijf keer zo groot. Ongetwijfeld is er vooruitgang in en om Manokwarie, maar er is veel beleid voor nodig om de stijgende lijn te behouden.

Manokwarie beantwoordt nog lang niet aan het droombeeld dat velen buiten Nieuw Guinea nog maar al teveel voor ogen staat.

De kolonisatie is nog maar even over de startlijn, het eindpunt ver en de weg erheen moeilijk.

Tot slot

Het voltallige bestuur van 7 GRPI wenst u het allerbeste, een gezond en zonnig voorjaar en in juni komen we terug met nadere informatie en andere belangrijke zaken.

Regimentsflitsen

SFOR 13 en de traditie (3)

**Tekst: Lkol der Fuseliers, Harold Jacobs,
Bataljons- en Regimentscommandant**

"We hebben de traditie bij ons"

In deze fotocollage ziet u hoe wij onze beloftes gestand doen. Uw en onze traditie hebben we bij ons! Deze borden zullen na de uitzending onze gebouwen gaan sieren in Oirschot.

Wij zijn ondertussen al weer over de helft van onze uitzending heen. De tijd vliegt. Maar we kunnen tot nu toe terugkijken op een zeer geslaagde periode. Het succes van onze voorgangers en onze eigen inspanningen hebben er toe geleid, dat in het afgelopen jaar meer dan 4000 mensen in ons gebied zijn teruggekeerd. Het terugkrijgen van bezit is bijna afgerond. De lokale autoriteiten pakken steeds meer hun eigen verantwoordelijkheden op, waarbij wij meer en meer op de achterhand monitoren en coachen. Onze fuseliers verzamelen heel veel informatie, waardoor de internationale gemeenschap en wij zelf in staat zijn te kijken waar de kritieke schakels zitten, zodat de inspanningen leiden tot verbeteringen. Ook hebben onze pelotons een bedrag ingezameld voor Humanitarian Assistance Projecten (HAP), om de ernstigste nood in hun gebied te kunnen lenigen. Daarnaast delen zij voor de UNHCR hulpgoederen uit en steken af en toe de handen uit de mouwen, om hoe klein dan ook, een goede daad te verrichten en een goed gevoel aan deze missie over te houden.

Bedrijfsleven en economie

Met onze CIMIC en IDEA (Integrated Development of Entrepreneurial Advice) richten we ons steeds meer op het bedrijfsleven en de economie. Daar valt nog veel te verbeteren. Met name tussen de oren bij de mensen hier zit nog

het oude communistische denken en de planconomie. Westers economisch denken is nog een uitdaging. Een groot deel van de bevolking is werkloos. Hoe meer arbeidsplaatsen er gecreëerd kunnen worden hoe beter. Dan nog producten naar Europese standaard weten te produceren, zodat de afzetmarkt ook buiten dit land kan komen te liggen. In ons gebied is het nu absoluut rustig en veilig. Voor buitenlandse bedrijven, dus ook Nederlandse zijn hier wellicht mogelijkheden. Zeker vanwege de lage loonkosten en toch de aanwezigheid van kundig, geschoold personeel.

Het militaire deel van de voormalig strijdende partijen is compliant, ofwel houdt zich prima aan de gemaakte afspraken. Wij sporten met hen, schieten samen, oefenen samen, inspecteren hun sites met wapens en munitie, voeren projecten samen uit (bijvoorbeeld wegen verbeteren, of illegale vuilnisbelten opruimen) en gaan zelfs voor hen een seminar organiseren over vredesoperaties en nationale taken, wat voor hen ook de toekomst is. Op weg naar het Partnership voor Peace.

Vorbereiding voor aflossing

Al met al terecht dat er nu gesproken wordt over troepenreducties SFOR hier in Bosnië. Onze opvolgers van 11 Mechbataljon, waarbij onze pelotons van de B-Cie zitten, hebben onlangs een geslaagde verkenning hier gehad. De voorbereidingen voor onze aflossing zijn ook al in volle gang.

Regimentsjaardag in Bosnië

11 Januari hebben we hier in stijl onze Regimentsjaardag gevierd. Natuurlijk weer begonnen met het Engels ontbijt. Aan de sportwedstrijden deed ook een delegatie van ons UK zussterbataljon in de brigade mee. De Royal Scots

(lees verder op pag. 20)

“We hebben de traditie bij ons”

Relayeerstation Biak in Bosnië

Biak tijdens de overhandiging in oktober.

Fak Fak siert de nieuwe base Suica

Grote appèlplaats op de base Bugojno is omgedoopt in Gen maj Hemmesplein.

Gen Hemmeslaan is Gen maj Hemmesplein geworden.

Wim ter Horst, van het 7de Bat GRPI, overhandigt het bord Fak Fak

HQ locatie van de SSVOSTCIE voert de namen van Camp Wrottesley, Congleton en Soekaboemi.

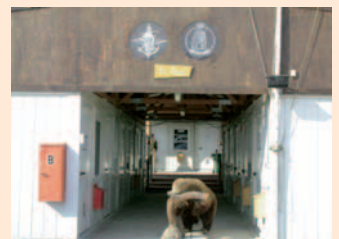

Het huis in Jajce van het C-Team is omgedoopt tot Makasar, een van de locaties van 5 GRPI

Overhandiging in oktober van “Makasar”

St. Côme siert het HQ van het C-Team, ook wel Charly Berenteam geheten.

Ook Pangkalan gaat mee

Pangkalan, verbindingspost bij 6 GRPI, nu relayeerstation op de berg Ivovik

Hedel, het deel van de bases Bugonjo, waar het A-Team verblijft

De SSVOSTCIE noemt haar deel naar tilburg

wonnen de Highlandgames. De Canadezen waren helaas niet in staat te komen, omdat er bij hun 1.20 meter incidentele sneeuw was gevallen. Na de Regimentsborrel hebben we in de stijl van onze Indiëbataljons een overheerlijke rijstmaaltijd gehad. 's Avonds hadden we op base Bugojno een fantastisch optreden van de base band van Novi Travnik.

Hoog bezoek

Wij zijn hier vereerd met bezoeken van de Minister President, de Staatsecretaris van Defensie (2x), onze Bevelhebber, de nieuwe Secretaris Generaal van Defensie, Commandant SFOR. Op de agenda staan nog het bezoek van onze Divisie Commandant, de Chef Defensiestaf, de Inspecteur Generaal van de Krijgsmacht,

Generaal majoor b.d. Hemmes, Generaal majoor Nicolai en Brigadegeneraal b.d. Van Leeuwe, Commandant Natco en wie weet wie verder nog. Wij zijn trots dat wij de Fuseliers en Irene hier zo goed op de kaart zetten, met onze jonge veteranen van de toekomst, gesteund door u, onze oude veteranen.

Medailleuitreiking

Op 5 mei draag ik hier het commando over het gebied over aan lkol Michiel van der Laan. Dertien juni staat nu gepland als datum voor onze medaille uitreiking. Ik hoop u allen daar te mogen ontmoeten en wens u alle goeds en goede gezondheid toe!

Volo et Valeo!

De Steunfondsen van de Prinses Irene Brigade, deel 2

Het Studie- en Steun Fonds "Prinses Irene"

Tekst: Reserve Maj bd Simon van Kampen

In Vaandeldrager 63 was het eerste deel opgenomen van een bijdrage van Reserve Majoor bd Simon van Kampen, dat het ontstaan beschreef van het Generaal Noothoven van Goor Fonds. Hier volgt het tweede deel van zijn terugblik.

Exploitatie van de cantines in Wrottesley Park

Koffie, sigaretten, bier, cake en banket

Dit Fonds is na de bevrijding van Nederland opgericht met het doel om steun te verlenen aan oud-leden van de Prinses Irene Brigade of hun nabestaanden, maar de vóórgeschiedenis van dit fonds ligt ook weer in Wolverhampton.

Toen in begin 1941 de bouw van het nieuwe kamp voor de Brigade in Wrottesley Park bij Wolverhampton zijn voltooiing naderde werd ik in Congleton met enige andere officieren en onder-officieren aangewezen om als kwartiermaker naar Wolverhampton te gaan om het nieuwe kamp bewoonbaar te maken voor de Brigade. In een modern Wrottesley Park troffen wij een modern barakkenkamp aan geschikt voor een Brigade van twee bataljons en een recce unit.

Er was besloten de exploitatie van de cantines niet uit te geven aan de Engelse NAAFI organisatie maar in eigen hand te nemen. Aldus geschiedde. Met een voorschot van de administrateur haalden we sigaretten en andere cantine artikelen bij de NAAFI. Met een lorrie gingen we naar Wolverhampton en kochten bij de lokale brouwerij een paar vaten bier. Sergeant Bos (bijgenaamd de rooie Bos, vanwege zijn haarkeur) legde contact met een bakkerij in Tettenhall voor cake en banket. (Later zou hij met de dochter van die bak-

ker trouwen) Toen de Brigade uit Congleton in Wrottesley Park arriveerde draaiden de manschappen- en onderofficiers cantines op volle toeren, "bemand" met vrijwilligers, bij voorkeur door vrouwen van onze Brigade leden, voorzover die in Engeland waren.

De eerste avond hadden wij 49 pond omgezet. Het lijkt nu een bescheiden bedrag, maar in die tijd betekende dat ongeveer twee maanden salaris van een tweede luitenant! Daar dit bedrag niet in de cantine kon blijven nam ik het mee naar mijn kamer.

De Brigadeadministrateur wilde het geld niet hebben omdat de Brigadeorganisatie geen cantines kende. (Later heeft hij wel de boeken gecontroleerd).

Daar niemand zich verder met de cantines bemoeide trad ik, naast mijn functie van Sectiecommandant, met goedkeuring van mijn Compagnies Commandant op als een soort supervisor van de cantines,. De jaren 1941 en 1942 waren lang en somber, het oorlogsnieuws slecht en het leven in het kamp was eentonig. Ik vond het daarom wel prettig in mijn vrije tijd iets nuttigs te doen. Sgt Plumacher bracht mij de eerste beginselen van boekhouden bij, waarna ik cursussen accountancy en handelscorrespondentie ging volgen.

Cantinewinst

Daar er in de cantines een verschil was tussen inkoopprijs van de artikelen en de verkoopprijs ontstond er een batig saldo, in de wandeling "cantinewinst" genoemd. Natuurlijk was het geen "winst" want alle kosten van exploitatie, zoals gebouw, inrichting, transportkosten, militair personeel enzovoort werden door het Rijk betaald. De Brigadecommandant wist van het bestaan van de "cantinewinst". Hij was van plan die te gebruiken voor ontspanning en verbetering van het kamp, maar hij heeft dit eigenlijk nauwelijks gedaan omdat hij hiervoor gelden uit Londen kreeg. En zo begon het kampleven in Wrottesley Park. Na de euforie van de Vaandeluitreiking door Koningin Wilhelmina begon een jarenlange periode van afwachten. De Brigade werd voortdurend geplukt door Londen. Er moesten detachementen naar Suriname en het Verre Oosten, "gunners" naar de koopvaardij schepen. Vrijwilligers vertrokken naar parachutisten- en RAF opleidingen, enz. En het waren niet de slechtsten die vertrokken...

De uiteindelijke "winst" ging naar het Steun- en Studiefonds

In de zomer van 1942 werd de Brigade gereorganiseerd. Onderdelen werden samengevoegd of aangevuld met Nederlanders die in Canada, Zuid Afrika, Engeland en alle andere vrije landen waren gerekruteerd. Ook werden de eerste in Sandhurst opgeleide officieren als Sectiecommandant bij de Brigade ingedeeld. Mijn Compagnie (de min of meer beruchte "Pag"compagnie) werd over de andere units verdeeld. Zelf werd ik per Brigadeorder nr. 405 van 24 juni 1942 nu officieel belast met het beheer van en toezicht op alle cantines.

Vreemd dienstbevel

Toen in de zomer van 1943 bekend werd dat de Brigade uit het kamp weg zou gaan om zich voor te bereiden op de invasie van het Continent, heb ik de Brigadecommandant om een onderhoud verzocht en hem gevraagd: "Overste binnenkort gaat U met de Brigade het kamp verlaten. Wat moet er met het cantinegeld gebeuren?". De Overste de Ruyter van Steveninck dacht lang na en zei tenslotte: "Simon, ik kan dat geld moeilijk meenemen te velde. Houdt het maar hier en geef het me maar later als we weer in bevrijd Nederland zijn". Nu was ik enigszins verbouwereerd over dit vreemde dienstbevel. Ik voelde me een beetje opgescheept met de Zwarte Piet, want "there was a war on" en ik wist dat ik vroeg of laat uit Wolverhampton zou verdwijnen. De Brigade vertrok en het leven in het kamp hernam zijn gewone gang. Het werd een doorgangshuis voor subsistenten, rekruten, Engelandvaarders enzovoort en ik vergat het gesprek met de Brigadecommandant min of meer.

Maar zie wat er gebeurde: begin 1944 werd ik naar Londen ontboden en werd mij verteld dat er direct na de bevrijding van Nederland een logistieke organisatie voor het nieuwe Nederlandse leger opgebouwd moest worden, waarin ook een cantinedienst was opgenomen.

Ik werd overgeplaatst naar Londen waar ik mij ging oriënteren bij NAAFI en YMCA en ik begon voorraden aan te leggen met een krediet van het Ministerie. Eind 1944 vertrok een klein groepje bestaande uit LtKol Sidney van der Bergh, Lt Oerlemans, Sgt van der Molen en ondergetekende naar Breda. Veel reserveofficieren en onderofficieren (meest zakenlieden) kwamen bij ons weer in dienst en met enorme inzet en enthousiasme werd een nieuwe intendance organisatie opgebouwd. Ik bedacht de naam CADI met een logo, dat in de haast afgeleid was van de Londense Underground en ik introduceerde het begrip CADI-Club: een pied-à-terre voor militairen van alle rangen en voor alle gezindten (een typisch product van de "doorbraakgedachte" van die tijd). In een jaar tijd groeide de CADI uit tot een miljoenenbedrijf met 1000 man personeel.

Studie- en Steun Fonds "Prinses Irene"

In de zomer van 1945 (we zaten toen inmiddels in Rotterdam) kwam het Hoofd van onze administratie, de Kapitein van Rooy, mij vertellen dat het Ministerie van Oorlog in Den Haag in oktober zo ver opgebouwd zou zijn dat ze de administratie van de CADI over kon nemen. Wat mij betreft was dat prima maar plotseling herinnerde ik mij het wonderlijke dienstbevel uit 1943 van de

Brigadecommandant. Ik besepte dat ik nu vlug moest handelen en ik verzocht de Kapitein van Rooy uit te zoeken hoe groot het bedrag van het zgn. "cantinegeld" in Wolverhampton bedroeg. Dat was niet moeilijk omdat de cantines in Wolverhampton (de bakermat van de CADI) nog steeds onder de CADI vielen. Enige weken later ging ik naar Den Haag, waar de Generaal de Ruyter van Steveninck zijn kantoor had, en overhandigde hem de cheque. Of de generaal zich nog iets herinnerde van ons gesprek in 1943 weet ik niet meer, maar hij toonde zich blij verrast en bedankte mij uitvoerig. Enige maanden later hoorde ik dat hij een Stichting in het leven had geroepen met de naam Studie- en Steun Fonds "Prinses Irene" en ik begreep toen dat het geld een goede bestemming had gevonden. Hoewel geen verband houdend met de fondsen is het misschien aardig om te weten dat de Brigade nog een kind heeft voortgebracht! Het Bureau Krijgsgeschiedenis van het Ministerie van Defensie, op zoek naar een datum waarop de CADI is opgericht, kwam bij zijn geschiedschrijving in Wolverhampton terecht. En zo werd bepaald dat de CADI is geacht te zijn opgericht op de dag waarop voor het eerst een officier van de Brigade met de exploitatie van cantines werd belast. Dit was 24 juni 1942! (zie de eerdergenoemde Brigadeorder) Dit kind van de Brigade heeft het meer dan 50 jaar uitgehouden. In een van de volgende Vaandeldragers wordt het slot gepubliceerd van deze terugblik: De fusie van de beide Fondsen en het huidige Fonds.

REGIMENTSLIED

Wij zijn Fuselier
Vol trots hier in ons Brabantse land.
Irene is de naam
Van 't Regiment in 't Oirschotse zand.
Oud strijders gaan ons voor
Dat geeft ons moed en berenkracht.
Goed voorbeeld doet goed volgen.
Een Fuselier die altijd lacht, ha, ha, ha.

Regimentskalender 2003

17 Painfbat GFPI

DATUM	ACTIVITEIT	LOCATIE	BIJZONDERHEDEN
Jan-Mei	17(NL)Mechbat GFPI	Bosnië	SFOR 13 (gehele bat minus Bcie en Nadet)
10 Jan	Regimentsjaardag tevens Regimentsborrel	Oirschot	Nadet Regiment + Ststcie 13 Mechbrig
28 feb	Beëdiging en koorduitreiking	Oirschot/ Beeringen/(BE)	d.z.v Nadet+ Ststcie 13 Mechbrig delegatie KNBPI Vereniging Oud-strijders Indiebataljons Garde Prinses Irene
	Volgt ALV VOSIB GRPI	Oirschot	Studentenweerbaarheid, Delegatie bataljon
April/mei	Balken en sterrenborrel	Delft Delftse	Nadet Regiment + Ststcie 13 Mechbrig
03 April	Regimentsbijeenkomst	Oirschot	Nadet regiment en Ststcie 13 Mechbrig delegatie KNBPI
11 April	Beëdiging/koorduitreiking	Volgt	Delegatie bataljon
28 april/01 mei	Bloemenhulde H.M.	's Gravenhage	Terugkeer SFOR 13 vertrek SFOR 14 (Bcie)
Week 18/19	Rotatie SFOR 13/14	Eindhoven	Bcie (+) (-)
Mei-Nov	Uitzending SFOR 14	Bosnië	Acie/Nadet
4 mei	Herdenkingen	Tilburg/Colijnsplaat	Delegaties (+) bataljon en Regiment
5 mei	Defilé Wageningen	Wageningen	Delegaties Regiment GFPI
Volgt	Gardebijeenkomst	Volgt	Delegaties Garde Grenadiers en Jagers
22 mei	Beëdiging	Oirschot	Bataljon en Ststcie 13 Mechbrig
Juni	Koorduitreiking en onthulling monument	Hedel	Hedel Acie en Ststcie 13 Mechbrig en VOS KNBPI
10 Juli	Regimentsbijeenkomst	Oirschot	Regiment
10 Juli	ALV en Reunie VOS KNBPI	Oirschot	Officieren Regiment
21 juli-16 aug	Verlofperiode bataljon	—	Bataljon
29 aug	ALV + Verenigingsmaaltijd VVOGFPI	Oirschot	Officieren Regiment
5 september	Beëdiging	Oirschot	Bataljon en Ststcie 13 Mechbrig
6 september	Herdenking	Beeringen (BE)	Beringen Bataljon + delegatie KNBPI
7 september	Herdenking Indiëmonument	Roermond	Delegatie Indië bataljons GRPI
11 september	Reunie 5 GRPI	Oirschot	5e Indië bataljon GRPI
16 september	Prinsjesdag	Den Haag	Ere-afzetting Ccie Bataljon
18 september	Reunie 6 GRPI	Oirschot	6e Indië bataljon GRPI
18 september	Defilé Eindhoven	Eindhoven	Delegaties bataljon en Regiment
September	Koorduitreiking	Colijnsplaat	Ccie + Ststcie 13 Mechbrig, delegatie KNBPI
September	Regimentsbijeenkomst	Oirschot	Regiment
01 oktober	Reunie 7 GRPI	Oirschot	7e Indië bataljon GRPI
09 oktober	Reunie 4 GRPI	Oirschot	4e Indiebataljon GRPI
23 oktober	Herdenking bevrijding Thorn	Thorn	Delegatie Bataljon
27 Oktober	Herdenking bevrijding	Tilburg	Tilburg Delegatie Bataljon
November	Rotatie SFOR 14	Eindhoven	Terugkeer SFOR 14 (Bcie)
01 November	Herdenking Wolverhampton	Wolverhampton	Delegatie KNBPI, Delegatie Regiment
08 November	Herdenking Congleton	Congleton	Delegatie KNBPI, Delegatie Regiment
27 November	Reunie Parade-eenheid	Oirschot	Parade-eenheid
Week 50	december Koorduitreiking	Normandie	d.z.v. Bataljon + Ststcie 13 Mechbrig, delegatie KNBPI
17 December	ALV ROOV	Oirschot	Regimentsonderofficiersvereniging GFPI

Voor aanmelding van of informatie over bovenstaande evenementen kunt u terecht bij het secretariaat 17 Painfbat GFPI 040 – 2665663.

“Genootschap Vrienden van de Fuseliers”

Eens een Fuselier, altijd een Fuselier?

Tekst: Reijer Holtmanns

Als iemand een aantal jaren geleden deze vraag aan mij had gesteld had ik volmondig ja gezegd. Nu medio 2002 ligt de zaak niet zo eenvoudig meer en moet ik serieus nadenken over deze vraag. Hoe kan dat nou, voor iemand die na zijn KMA-opleiding geplaatst werd bij de C-cie van 17 Painfbat GFPI, deel heeft uitgemaakt van 17 (NL) Mechbat GFPI en slechts enkele maanden PCC van de A-cie is geweest. In dit korte artikel zal ik trachten een antwoord te geven op de vraag.

Een Fuselier in dienst van de Koninklijke Luchtmacht

In de zomer van 2000 wist ik dat ik het Schoolbataljon Zuid moest gaan verlaten. Geheel in de lijn der verwachting zou ik terugkeren naar het bataljon waar ik zoals reeds gezegd mijn loopbaan na de KMA ben begonnen: 17 Painfbat GFPI. Helaas liep alles anders dan ik zelf voor ogen had en derhalve besloot ik mijn loopbaan, als personeelsofficier, voort te zetten bij een ander krijgsmachtdeel: de Koninklijke Luchtmacht. In mijn achterhoofd wist ik immers dat een bekende Fuselier mij op deze

route was voorgegaan, met erg veel succes. Op 1 januari 2001 verruilde ik derhalve mijn fuselierembleem (en nog wel een eerste slag) voor het blauw van de KLu. Nu, ruim anderhalf jaar later, wil ik iets vertellen over een fuselier in dienst van de KLu. Mijn eerste maanden in het blauwe uniform van de KLu heb ik doorgebracht op het Instituut Defensie Leergangen in Rijswijk. Voor mensen die daar wel eens een cursus hebben gevolgd vertel ik niets nieuws als ik zeg dat dat niet leuk is. Ondanks de schoolse omgeving en de duidelijke behandeling (soms zelfs kinderachtig) als cursist heb ik deze maanden in zeer korte tijd veel geleerd over “Air-Power”, de bedrijfsvoering van de KLu, leidinggeven en de diverse vormen van mondelinge en schriftelijke communicatie binnen de KLu.

Vliegen staat centraal

Bepakt met deze bagage en uiteraard al mijn ervaringen opgedaan binnen de KL ben ik op 1 mei 2001 begonnen als hoofd sectie personeelszaken van de Vliegbasis Leeuwarden, een operationeel F-16 veld en in KLu-taal een MOB. Wat mij direct opviel is dat alles op het veld in het teken staat van het vliegen. Er is slechts één ding dat telt: de F-16's moeten de lucht in. Zolang dat gebeurt, is er geen vuiltje aan de lucht. Zodra er echter een probleem is, is iedereen en alles in rep en roer en wordt alles in het teken gesteld om de F-16 weer in de lucht te krijgen.

Het feit dat binnen de KLu het vliegen zo centraal staat is direct ook de kracht van de KLu t.o.v. de KL als het gaat om het werven van nieuw personeel. In wervingsuitingen staat het vliegen centraal en dit spreekt de Nederlandse bevolking nog steeds erg aan, getuige de massale opkomst bij de KLu Open Dagen. Het gevolg hiervan is dat het aantal vacatures binnen de KLu beduidend lager is dan binnen de KL. De Vliegbasis Leeuwarden heeft in 2003 slechts 31 nieuwe medewerkers nodig, op een be-

Reijers werkkamer in Leeuwarden, met op de achtergrond “Fuseliers hebbedingetjes”

stand van 1280 werknemers. Ten opzichte van mijn ervaringen binnen het bataljon natuurlijk een luxe probleem.

Kwaliteitsimpuls

De uitvoering van werkzaamheden binnen mijn eigen vakgebied komt redelijk overeen. Los van de wervingsproblematiek zijn de standaard Personeelszaken erg herkenbaar. Het verplicht verplaatsen van instructeurs naar de KMSL, militairen die niet bevorderd worden, medische en sociale problemen en ga zo maar door. Waar de KLu de KL wel heel erg in vooruit is, is de beleving van het personeelsvak binnen de organisatie, wat zich uit in de waardering en omgang met het vakgebied "personeel" als zodanig.

Alle personeelsfunctionarissen dienen over een MBO-P of een HBO-P opleiding te beschikken. Loopbaanpatronen binnen het vakgebied "Personeelszaken" zijn gedefinieerd en op dit moment is er zelfs een convenant gesloten met een hogeschool die speciaal voor de KLu een MBO/HBO opleiding heeft geconstrueerd (met een civiel erkend diploma). Uiteindelijk zal dit moeten leiden tot een duidelijke kwaliteitsimpuls binnen het personeels vakgebied met als gevolg een betere dienstverlening richting het personeel. Daarnaast heeft de commandant van een vliegbasis (vergelijkbaar met C-13X) bijna alle personeelsbevoegdheden in ondermandaat waardoor bijna alle beslissingen op lokaal niveau kunnen en mogen worden genomen. Dit komt de snelheid van beslissen ten goede, maar geeft de commandant ook daadwerkelijk de mogelijkheden om structureel invloed uit te oefenen op zijn eigen bedrijfsvoering.

Ik mis de discipline van een parate infanteriecompagnie

Teruglezend lijkt het wel allemaal hosanna. Dat is natuurlijk niet zo, net als bij de KL zijn er ook binnen de KLu zaken die niet, of niet goed zijn geregeld. Eén belangrijk aspect is het verkrijgen van de juiste uitrusting. Baretten zijn niet leverbaar, niet de juiste maat overhemd, geen gevechtslaarzen, kortom; een drama. Nou is dit eigenlijk geen ramp, want de draagwijze van het uniform binnen de KLu is zeker niet zoals ik dat binnen de KL gewend was. Schoenen niet gepoetst, geen hoofddeksel, jassen open, blauwe overhemden als het witte moeten zijn, oorbellen, lange haren, geen elastiek in de gevechtsbroek. Hier heb ik erg aan moeten wennen en ook regelmatig discussie over gevoerd. Wat mis

ik de discipline van een parate infanteriecompagnie met bataljonsshowl en invasiekoord dan. Zeker toen ik werd aangewezen als commandant van een erewacht bij het aanbieden van geloofsbrieven op paleis Noordeinde. Maar goed, uiteindelijk is ook dat goed gekomen.

Speciale band met oud-strijders

Tot slot wil ik aangeven wat ik het meeste mis. Simpel, de oud-strijders. Mensen die hun sporen verdiend hebben en die jonge mensen aanmoedigen zich net als zij jaren geleden hebben gedaan in te zetten voor vrede en veiligheid in de wereld. Natuurlijk zijn ze binnen de KLu ook aanwezig en de KLu heeft inmiddels haar sporen meer dan verdiend in de uitgevoerde operaties van de afgelopen jaren, maar het fysieke contact tussen oud-strijders die op een historische plaats een invasiekoord uitreiken aan jonge militairen die hun tradities mogen voortzetten blijft voor mij een unieke combinatie. Door deze gebeurtenis, maar ook de vele anderen waarbij ik aanwezig mocht zijn, onderschrijf ik de speciale band die het bataljon heeft met zowel de oud-strijders van de Koninklijke Brigade Prinses Irene als de oud-strijders van de Indië-bataljons. De tradities van deze groepen moet worden voortgezet en daarom is het van groot belang dat de diverse verenigingen de handen ineen hebben geslagen en dat het Genootschap "Vrienden van de Fuseliers" het voor bijna iedereen mogelijk maakt om zich aan te sluiten bij deze fantastische traditie. Alleen al op basis hiervan is het antwoord op mijn vraag heel simpel: Ja, eens een Fuselier, altijd een Fuselier!

Bataljonsnieuws

Mountain cadre van 20 tot en met 30 januari 2003

Tekst: Sgt 1 der Fuseliers, Aschwin Ector
Sectie commandant 1 MR Pel.

Tijdens deze uitzending werden een aantal Fuseliers in de gelegenheid gesteld om aan een cursus deel te nemen onder leiding van de Royal Scots in Manjaca.

Van 5 tot en met 15 januari was een groep Fuseliers ons al voor gegaan en wij waren nu aan de beurt. De cursus werd geleid door een aantal Schotten en we kregen ook les van Canadese instructeurs. Onze medecursisten waren van de Royal Scots en Britse militairen. Zij waren of verplicht aanwezig of hadden deze cursus nodig voor hun verdere loopbaan, ze waren dan ook verbaasd om te horen dat wij als vrijwilligers waren gekomen.

Fysieke gesteldheid op de proef gesteld

Onze fysieke gesteldheid werd redelijk beproefd van duurloopjes tot speedmarsen, we kwamen goed aan onze trekken. Helemaal toen de Canadezen zich ermee gingen bemoeien, van hen kregen we les in het werken met de 'Tobogan', een slee die door twee man wordt voortgetrokken en één man geduwd. Hierin ligt de groepsuitrusting zoals onder andere een 10 persoonstent. De Tobogan ging vanaf toen overal mee naar toe waar wij naartoe gingen. Er werden kaartleeslessen gegeven, hoe we ons moesten bewegen in bergachtig terrein en reageren op vijandcontact. Toen we weer over de vlakte van Manjaca heen trokken bedacht ik me dat de nationaliteiten waarmee we nu werkten ook dezelfde waren toen de Brigade zich aan het voorbereiden was op de invasie in Normandië.

Dit vonden onze teamgenoten geweldig om te horen en het Fuselierslied werd ook menigmaal ingezet.

De "Tobogan"

"Smoker"

Al het geleerde werd getoetst door middel van een eindoefening en op de laatste dag deden we een gezamenlijke aanval op een oord. De oefening werd gade geslagen door onze Bataljonscommandant en de Bataljons Adjudant. Op de laatste dag kreeg elke cursist nog een persoonlijk gesprek waarin men te horen kreeg hoe je had gefunctioneerd. Alle Fuseliers kwamen goed uit de bus. De gehele cursus werden we goed voorzien van eten en de kok was bij iedereen geliefd. Aan het begin van de cursus hadden we nog een extra opdracht gekregen van de Sergeant Major Shannon. Als de cursus met goed

"Van duurloopjes tot speedmarsen"

gevolg werd afgelegd dan hielden we op de laatste avond een "Smoker" en moesten de verschillende secties een sketch opvoeren. Die "Smoker" hield in dat de kok een feestmaal zou bereiden en er genoeg bier aanwezig zou zijn. De verschillende sketches die werden gehouden waren een aanslag op de lachspieren en we konden terug kijken op een geslaagde cursus. Donderdagochtend

hielden we een poetsbal en werden we terug gebracht naar Bugonjo en Novi Travnik.

Aan deze cursus namen deel:

Sgt1 Ector, Sgt den Deurwaarder, Sgt Walraven, Sgt Plessen, Sgt van den Bogert, Kpl Grouls uit Bugonjo en uit Novi Travnik Kpl1 Hurkens, Fus1 Nieuwenhuizen en 2 dappere Tankers, Wmr Reym en Huz Lases.

Schietserie Bergen – Hohne en FTX RHINO Resolute

Tekst: Kap der Fuseliers, Marcel Latour, second Bcie

SOB en FTX

Van maandag 3 februari tot en met vrijdag 21 februari heeft de Bravo-compagnie van het bataljon deelgenomen aan de Schiet Oefening Bergen (SOB) en de Field Training Exercise (FTX) Rhino Resolute op het schiet- en oefenterrein Bergen-Hohne. Na weken van drukte in verband met de voorbereidingen voor SFOR 14 konden we dan eindelijk vertrekken naar Duitsland waar we konden gaan doen waar we voor betaald worden, namelijk: schieten en manoeuvreren. De eerste 2 weken stonden in het teken van de schietopleiding. Op het einde van de SOB zouden we een heel scala aan oefeningen geschoten moeten hebben. En dat hebben we gedaan ook. Alle wapensystemen zijn aan bod gekomen onder fantastische weersomstandigheden. Als het in die twee weken een dag geregend heeft, is het veel.

Vuursteun onmisbaar voor infanteristen

De voertuigploegen hebben met de kanonnen zowel statisch als battle runs geschoten bij dag en nacht. De uitgestegen ploegen hebben terrein gewonnen, zijn achterwaarts gegaan met vuur en beweging, hebben vanuit loopgraven gevuurd, hebben contactdrills beoefend en de antitankers hebben redelijk wat projectielen op de vijandelijke tanks doen neerkomen. Terwijl de mannen van de "directe" richting op de SOB schoten, waren de mannen van het "indirecte" vuur bezig op de Schiet Oefening Munster Süd (SOMS). Later tijdens de FTX bleek andermaal hoe onmisbaar voor ons infanteristen de vuursteun is. Frappant tijdens de SOB was dat de samenstelling van de compagnie geheel in lijn was, met de samenstelling van de Koninklijke Nederlandse Brigade zo'n

60 jaar leden. De compagnie bestond naast de organieke infanteristen ook uit pantserluchtdoelartilleristen, mortieristen, antitankers in infanterieol en soldaten vers uit de opleiding. Een allegaartje dus, waarvan gezegd moet worden, dat het kader van de pelotons in korte tijd, met veel verstoringen, deze individuen tot een hecht team hebben gesmeed. Na zo'n anderhalve week te hebben geschoten sloten we de SOB af, met een voor ons eigen gevoel een goed resultaat.

Goede motivatie bij de manschappen

De SOB ging naadloos over in de FTX waarbij we als compagnie onder bevel bleven staan van het tankbataljon. Tijdens de FTX zouden er twee gevechtsacties beoefend worden, een aanvallende en een verdedigende. Beide gevechtsacties hebben we "gewonnen" mede dankzij de voortdurende goede motivatie van de kerels. Ook tijdens de FTX waren de weergoden ons gunstig gezind en de kou die er wel was, was over het algemeen goed te verduren. Vooraf was bepaald dat de voornaamste oefendoelstelling was dat de gevechtsplannen met korte voorbereidingstijd zouden worden uitgevoerd en zo geschiedde. Met name de gedrevenheid bij het kader en de manschappen zorgden er dan ook steeds voor dat de korte voorbereidingstijd niet al te storend was. Iedereen nam zijn taak zeer serieus tijdens de gevechtsacties en de gretigheid om te "vechten" was fantastisch. De teleurstelling was dan ook groot toen bleek dat de compagnie bij beide gevechtsacties niet in het zwaartepunt zat en het merendeel van de kerels geen schot heeft afgevuurd, daardoor waren de oefenverliezen dan ook laag. De oud-strijders zullen ongetwijfeld beamen dat dit in het echt geen gemis is. Één gevechtsactie tijdens de verdediging is zeker de moeite van het vermelden waard. Onze subeenheid 4 zat op de

oostflank in het teamvak, toen oostelijker van hen in het nevenvak bij het andere team, de gevechtskracht misplaatst was en er vijandelijke tanks dreigden door te breken. Snel werd een groep in een YPR met Dragonnisten naar de dreiging gestuurd, uitstijgen en een paar minuten later 3 tanks uitgeschakeld met Dragons. Prachtig; Volo et Valeo! Maar helaas na twee gevechtsacties was het al weer einde oefening en moesten we nog de SAAB inleveren. SAAB is het merk van het nieuwe duelsimulatiesysteem waar wij als eersten mee gewerkt hebben. Nog wel wat kinderziektes, maar over het algemeen stukken beter dan de oude MILES. De voertuigen gingen over het spoor terug en na 3 weken was iedereen weer heelhuids op de thuisbasis.

Met vertrouwen naar Bosnië

Terugkijkend op de SOB/FTX hebben we veel geleerd maar nog veel belangrijker is dat alle individuen gesmeed zijn tot ploegen, secties, groepen en pelotons. De gedrevenheid is er en ook het gevoel dat we nooit gereed zijn met onze voorbereiding. Toch kunnen we na wat laatste handelingen met vertrouwen naar Bosnië om de maten van het bataljon af te lossen, om vervolgens na bijna 1 jaar dan weer terug te keren onder de vleugels van het bataljon. Het als compagnie onder bevel gesteld zijn is een hele ervaring, maar doet wel heimwee krijgen naar het eigen bataljon.

Nu kunnen wij iets terugdoen voor SFOR

Tekst: Redactie SFORmatie, Maj Tom den Dekker

Op 7 januari 2003 werden namens Commandant SFOR, door waarnemend commandant Multinationale brigade noordwest [MNB(NW)] kolonel Holland, certificaten uitgereikt aan de burgers en civiele hulpdiensten. In de Federale Officiersmess DOM ARMIJA in Travnik (Bosnië-Herzegovina) was een grote groep mensen samengekomen die allen op 24 december 2002 onmiddellijk na het Slowaakse helikopterongeluk op uitstekende wijze eerste hulp hebben verleend.

Dhr. Hockic, hoofd Civil Protection Agency (CPA) een soort bescherming bevolkingsorganisatie, zei bij het in ontvangst nemen van zijn certificaat: "Nu konden wij iets terugdoen voor SFOR. Sinds het einde van de oorlog heeft SFOR veel gedaan voor de bevolking en instanties". Hij hoopt dat de samenwerking in de toekomst ook goed zal zijn. Meneer Hockic is de man die 24 december het Nederlandse Charlie team op de base Novi Travnik alarmeerde betreffende de helikopter-crash. Vervolgens vervulde hij een schakel tussen de lokale autoriteiten en het 17 (NL) Gemechaniseerde bataljon Garde Fuseliers Prinses Irene.

Ondertussen waren er mensen uit de directe omgeving al in actie gekomen. Zo werd de elektriciteitsmaatschappij direct gebeld om de stroom van de kabels af te halen, waarmee de helikopter in aanraking was gekomen. Het ziekenhuis werd gebeld, ondertussen werd er direct eerste hulp aan

de gewonde Slowaken gegeven.

Kolonel Holland onderstreepte de dankbaarheid van SFOR, door aan te geven dat zonder de hulp van de burgers en de hulpverleningsinstanties het niet mogelijk was onze Slowaakse collega's te redden. Hierbij reikte hij onder het toeziend oog van zowel de president van het Canton dhr. Hadzic, zijn premier Antunovic, imam mufti Abdibegovic als andere vooraanstaanden, aan de hulpverlenende burgers een certificaat uit. Tevens ontvingen ze uit Slowaakse handen een grote doos met inhoud voor het hele gezin.

Het medisch team van het ziekenhuis in Travnik had geen dienst, maar had binnen 20 minuten het personeel binnen, dat vervolgens 5 operatiekamers kon bezetten. Het ziekenhuis heeft volgens dr. Granov, directeur van het ziekenhuis, veel kennis in huis. Er zijn artsen die op Harvest Universiteit hun opleiding hebben genoten en die door de oorlog veel ervaring hebben opgedaan. Na de eerste opvang van het ziekenhuis Travnik zijn twee van de drie gewonden direct overgebracht naar andere militaire ziekenhuizen.

De 3 gewonden zijn op 26 december met een NL FOKKER 60 van vliegveld Sarajevo overgebracht naar Bratislava in Slowakije. Het is goed te verneemen dat er vooruitgang zit in het medische herstel van de patiënten. Het is alleen nu nog te vroeg om al aan te geven of ze volledig zullen herstellen. Laten we het hopen !

Historie

Een oud-regimentscommandant vertelt... Kolonel der Fuseliers, Hans van der Louw

"Een steentje bijgedragen aan de regimentsbeleving"

Tekst: Hans Sonnemans

Ook in deze Vaandeldrager blikken we met een oud-regimentscommandant terug op de periode dat zij leiding konden geven aan het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Voor Hans van der Louw begon die periode op 31 augustus 1995 en duurde tot 12 september 1997.

Hierin viel de eerste uitzending van het Fuseliebataljon naar Bosnië in het kader van IFOR-2. Als Kolonel der Fuseliers keert Van der Louw weer terug naar het Oirschotse Zand en vervult daar vanaf 28 oktober 2002 de functie van Chef-staf van de 13e Gemechaniseerde Brigade.

Graag wil ik iets weten over je militaire carrière voor je periode als Regimentscommandant. Sprak de traditie van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene je toen (voordat je Regimentscommandant werd dus) meteen aan of is dat later gegroeid?

De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat dit gaandeweg is gegroeid. Dat vereist enige uitleg. Eind 1982 werd ik geplaatst als plaatsvervangend CC bij het 13e Painfbat GFPI in Schalkhaar na een uitzending van zes maanden bij UNIFIL in Libanon. Eerder, in 1981, had ik als Cadet-vaandrig vanuit de Koninklijke Militaire Academie (KMA) weliswaar een detachering van circa een maand bij het 13e gehad (als PC-Mortierpeloton), maar die periode was zo hectisch geweest qua oefeningen dat de traditiebeleving grotendeels langs mij heen was gegaan.

Na zes maanden als "rode pat" en koud Fuselier werd ik gelijk geconfronteerd met onze band met

Hans van der Louw als compagniescommandant bij 13 Painfbat GFPI in Schalkhaar (1990). Het portret van Irene heeft een prominente plaats...

het Koninklijk Huis. Ik mocht als lid van een Fuseliederlegatie onder leiding van de toenmalige BC, Lkol Bevers, en Brigadegeneraal b.d. Beelaerts van Blokland mee naar Soestdijk, waar een boek over de Fuseliers aan Prins Bernhard werd aangeboden. Mijn Fuseliers -"gevoel" nam nog verder toe toen ik werd benoemd tot commandant van de Vaandelwacht. Veelvuldige contacten met oud-strijders waren het gevolg. Maar belangrijker nog was het verantwoordelijkheidsgevoel dat wij als Vaandelwacht (Vaandeldrager, leden en ik) voelden. Klinkt misschien gek, maar als wij marcheerden met het Vaandel – of dat nu op de kazerne was bij een beëdiging of elders bij een herdenkingsplechtigheid – kwam er altijd weer een speciaal gevoel over ons. Het moest altijd perfect zijn, iedereen keek immers naar ons en iedere fout werd uitvergroot.

Toch moet worden gezegd dat de traditiebeleving in die tijd van een andere orde was dan nu in Oirschot. Zo stond het contact met de oud-strijders van de Indië-bataljons op een lager pitje dan

Bgen b.d. Jhr. J. Beelaerts van Blokland, Z.K.H. Prins Bernhard en Elnt Hans van der Louw, tijdens een bezoek aan Soestdijk in 1983, bij de uitreiking van het boek van Theo de Kort "Van Brigade en Regiment Prinses Irene"

met de Brigade-"mannen". Maar ook de contacten met de oud-strijders van de Irene Brigade hadden een ander karakter dan op dit moment. Koorduitreikingen door oud-strijders zoals nu regelmatig plaatsvinden, kwamen toen slechts sporadisch voor. Toch heb ik wel altijd het gevoel gehad te dienen bij een speciale eenheid, en inderdaad, naarmate mijn plaatsing langer duurde (ik heb uiteindelijk zo'n zeven jaar bij het 13e doorgebracht, in drie verschillende functies) werd dat gevoel wel steeds sterker. Ik denk dat het feit dat wij allemaal het koord droegen, regelmatig erwachten mochten doen in ceremonieel tenue (naast onze operationele taken), maar ook het feit dat wij als bataljon alleen op een kazerne waren gehuisvest, daaraan heeft bijgedragen. Met name dat laatste zorgde voor een sterk saamhorigheidsgevoel (het was een beetje een "dorp", iedereen kende iedereen) en dat versterkte zonder twijfel de traditiebeleving van die tijd. Zoals gezegd, het 13e ging anders om met de Fuseliers/Irene-traditie dan het 17e, maar ik heb nog steeds bijzonder goede herinneringen daaraan.

Het is duidelijk dat traditiebeleving in Schalkhaar toch een andere was dan in "het Oirschotse zand". Je kwam recht uit de States naar Oirschot. Hoe heb je die veranderingen in traditiebeleving in Oirschot ervaren in je beginperiode als regimentscommandant?

Ik heb de traditiebeleving in Oirschot met zeer veel waardering ervaren. Fantastisch wat daar in korte tijd was neergezet door mijn voorgangers;

met name de toenmalige Regimentscommandanten Noordzij en Vermeulen verdienen het grootste respect voor hun inspanningen. Wat mij opviel waren vooral drie dingen. Ten eerste de veel intensievere interactie met de oud-strijders van de Irene Brigade. Hun aanwezigheid bij koorduitreikingen en dergelijke was werkelijk een schot in de roos. Ten tweede het feit dat nu ook de oud-strijders van de Indië-bataljons nadrukkelijk werden betrokken bij Regiment en bataljon. Ten derde dat de BBT'ers geplaatst bij het 17e (en later ook de Brigadestafcie) zo enorm "opgingen" in de traditie. Traditie kreeg daarmee ook meer inhoud: het werd meer dan alleen terugkijken met respect en waardering naar de geschiedenis van het Regiment. Het bleek voor heel veel jonge militairen ook een bron van inspiratie voor het eigen functioneren. Men realiseerde zich dat men spoedig ook zelf deel zou gaan uitmaken van de traditie van het Regiment, bijvoorbeeld door een uitzending. Het woord "trots" kreeg echt betekenis als ik keek hoe de jonge militairen omgingen met hun traditie.

Als commandant van 17 (NL) Mechbat GFPI IFOR-2 vraag je toestemming aan de oud-strijders om het koord te laten dragen in het uitzendgebied. Kun je iets vertellen over het ontstaan van het idee? Hoe kijkt je hierop terug? Is het koord belangrijk gebleven voor de onderlinge saamhorigheid?

Het idee om het koord te dragen tijdens de uitzending van IFOR-2 is geboren tijdens een teambuildingssessie met de compagniescommandanten en de bataljonsstaf. Wij realiseerden ons dat het

Commandant vaandelwacht Elnt van der Louw in ceremonieel tenue

17e weliswaar de kern zou vormen van het uitzendbataljon, maar dat we aangevuld zouden worden door een grote groep militairen "van buiten". Wij vonden het belangrijk dat er iets was dat ons zou "binden" zonder de eigenheid van de met name grotere detachementen (het tankeskadron en de geniecompagnie) geweld aan te doen.

Er waren ook allerlei historische redenen voor het dragen van het koord. Ook de Irene Brigade was samengesteld uit militairen van verschillende herkomst (mariniers, artilleristen, genisten, etc.). Ook de Irene Brigade had een sterke band met het Verenigd Koninkrijk (zijn daar opgericht en getraind, wij uitgezonden onder Brits commando). Wel moesten we zeker stellen dat met name de "gasten" goed begrepen waarom we het deden. Ze moesten het niet zien als een bedreiging van hun eigen traditiegevoel, maar als een toevoeging aan hun eigen traditie.

Naar de oud-strijders toe vond ik dat ik om toestemming moest vragen. Het draagrecht gold immers alleen voor de leden van het Regiment en overige militairen geplaatst bij het 17e en nu kwam ik op de proppen met een grote groep cavalieristen, genisten, sportinstructeurs, explosievenopruimers, etc. Gelukkig begrepen de oud-strijders van de Irene Brigade de betekenis van mijn verzoek en stemden zij ermee in.

De rol van hun voorzitter, Generaal-majoor Hemmes, was daarbij enorm belangrijk. Wij beiden vonden elkaar ook in de uitvoering: oud-strijders reikten persoonlijk de koorden uit aan alle toegevoegde militairen, waardoor het koord ook een "gezicht" kreeg. Voor mijzelf als Regimentscommandant was daarmee de kous nog niet af. De betrokkenheid van en binding met de oud-strijders was nu verzekerd en het saamhorigheidsgevoel bevorderd, maar ik moest ook proberen de andere grote groep oud-strijders (van de Indiëbataljons) te betrekken bij de uitzending. We hebben daarvoor de oplossing gevonden in de uitreiking van het borstembleem voor IFOR-2 door deze groep oud-strijders, ook tijdens de eindoefening in Vogelsang.

Heeft het goed uitgepakt? In mijn ogen absoluut en in meerdere opzichten! Vrijwel alle militairen van 17 GFPI droegen het koord met ere. Ook de doelstelling van het vergroten van de saamhorigheid is gehaald. Men voelde zich erbij thuishoren.

De hoofdrolspelers bereiden zich voor. Als afsluiting van de eindoefening van IFOR-2 in Vogelsang (1996), hebben de voorzitters van de beide oudstrijdersverenigingen voor het eerst een grote rol. Van links naar rechts: dhr. Jan Elbers (Ver. van Indiëbataljons GRPI), Lkol Hans van der Louw en Genm Rudi Hemmes (Ver. van Oud Strijders KNBPI)

Verder is mij duidelijk geworden dat het dragen van het koord ook een belangrijke operationele meerwaarde had. Toen zo'n twee jaar later het 17e opnieuw naar Bosnië werd uitgezonden, was de ontvangst door de burgerbevolking buitengewoon positief: de mannen en vrouwen met die koorden waren terug. Maar terugkijkend was het dragen van het koord een goed idee en heeft het zeker gewerkt zoals gehoopt!

Je nam het initiatief voor de werkgroep "Regiment post-2000". Er werd een mission statement gemaakt die nu op dit moment wordt gebruikt en ook is afgedrukt in het vorig jaar voor het eerst gepubliceerde regimentsboek. Het je de indruk dat de toen vormgegeven visie een bijdrage heeft geleverd aan de koers die het regiment op dit moment vaart?

Allereerst is het goed op te merken waarom wij destijds deze actie (Regiment Post-2000) ondernamen. Na terugkeer uit Bosnië bleek uit gesprekken binnen en buiten het Regiment dat er behoefte was aan een gedachtewisseling over de toekomst van het Regiment. Hoe moesten we nu verder met de oud-strijders omgaan, wetende dat zij ouder werden en dat daardoor de frequentie en intensiteit van de contacten zou (kunnen) gaan afnemen? Hoe konden we ervoor zorgen dat de BBT'ers – dienend bij het 17e en de Stcie van 13 Mechbrig, maar ook indien afgezwaaid – zich thuis zouden blijven voelen bij "hun" Regiment? Hoe moesten we omgaan met toekomstige uitzenden-

dingen, waarbij grote delen van het Regiment zouden zijn uitgezonden? Deden we het eigenlijk wel goed, die traditiehandhaving en –beleving? Kon en moest het ook anders of beter? Daarbij was natuurlijk onze "speelruimte" beperkt. Een groot deel van onze mogelijkheden werd immers bepaald vanuit Den Haag: ons bestaan, onze taken, onze financiële mogelijkheden werden in belangrijke mate door anderen bepaald.

Toch was er voldoende ruimte voor een eigen visie en met de inbreng vanuit alle geledingen van het Regiment hebben we geprobeerd de koers van het Regiment in het nieuwe Millennium in kaart te brengen. Het doet mij natuurlijk geweldig veel deugd als initiator dat belangrijke elementen van die visie op de toekomst van het Regiment vandaag nog steeds kracht hebben. Nu nog op afstand heb ik zeker de indruk dat de huidige koers van het Regiment nauw aansluit bij de visie die wij eind 1997 hebben opgesteld. Dat is verheugend. Niet alleen omdat wij het toen bij het rechte eind hadden, maar bovenal omdat het Regiment dus een actief regiment is, met een grote mate van saamhorigheid tussen alle geledingen (oud- en jongstrijders). Daarmee is een belangrijke stap gezet naar het voortbestaan van "ons" Regiment, ook als bezuinigingen eventueel zouden leiden tot een kleinere KL.

Momenteel wordt gewerkt aan een reünievereniging voor de verschillende IFOR en SFOR bataljons van het regiment. De jonge en toekomstige veteranen zullen op deze manier een plaats krijgen binnen het regiment als nieuwe geleding onder de paraplu van de Stichting Brigade en Garde. Hoe zie je hierin je rol als beoogd bestuurslid?

Het gaat hierbij om een relatief nieuw idee, dat ik van harte toejuich. Het zal niemand verbazen dat ik mij – als oud-regimentscommandant – graag inspan om alle geledingen van het Regiment bijeen te krijgen en te houden. Dat geldt helemaal voor de mannen en vrouwen met wie wij zes maanden in Bosnië hebben doorgebracht. Ik denk dat wij eerst eens moeten kijken of we nog wel weten wie alle oud-leden van de IFOR- en SFOR-bataljons zijn en of we hen nog wel kunnen vinden. Vervolgens moeten we eens goed nagaan op welke wijze we reünies gaan uitvoeren.

Ik ben ervan overtuigd dat we elkaar kunnen vin-

Hanny S.R. Meijler (o.a. auteur van "Ik zou wéér zo gek zijn, mannen van de Irenebrigade") biedt de complete vaandelwacht nieuwe koppels aan (1984). Hier gordt ze commandant van der Louw de nieuwe koppel om

den onder de paraplu van de Stichting en onder leiding van onze voorzitter, Brigade-generaal Van Leeuwe, hieraan goed invulling zullen kunnen geven. Daarbij moeten we ook goed luisteren naar de wensen van de deelnemers. Zij bepalen voor een groot deel de wijze van uitvoering van de reünie.

Uiteraard is het regiment bijzonder blij om weer een "oranje-blauwe" Chef Staf 13 Mechbrig te krijgen. Is er in de nieuwe functie ook ruimte om het regimentsgevoel uit te dragen?

Als je eenmaal het Regiments-"gevoel" hebt, raak je dat natuurlijk nooit meer kwijt. Maar serieus, ik realiseer mij al te goed dat hoewel straks werkzaam op de RvS-kazerne, ik "afstand" dien te houden tot bataljon en Regiment. We hebben nu een prima Regimentscommandant en het laatste wat ik wil is hem en zijn mensen voor de voeten lopen. Dat heb ik niet gedaan bij alle andere Regimentscommandanten sinds ik het commando overdroeg en ik ben zeker niet van plan om nu wel in deze "valkuil" te trappen. Wel kan ik natuurlijk vanuit het Brigadestafgebouw makkelijker dan vanuit Den Haag, waar ik tot eind oktober heb gewerkt, het Regiment met haar traditie zien omgaan.

De saamhorigheid tussen de verschillende geledingen van het Regiment die ik gelukkig ook vandaag nog zie, is van groot belang voor de Regimentsbeleving. Ik ben dan ook enorm trots dat ik daar een steentje aan heb mogen bijdragen. En mocht de Regimentscommandant een beroep op mij willen doen om hem te helpen, zal ik vanzelfsprekend geen nee zeggen. Daarvoor gaat het Garderegiment Fuseliers "Prinses Irene" mij teveel aan het hart!

Voor een goede match ga je toch naar Vedior.

Keizersgracht 23, 5611 GC Eindhoven
Telefoon (040) 243 88 01

Vedior. Voor werk.

Bedrijfsnaam: Landgoed Huize Bergen

Adres : Glorieuxlaan 1

Postcode : 5261 SG

Plaats : Vught

Telefoon : 073-6579124

Fax : 073-6561550

Email : info@huizebergen.nl

Internet : www.huizebergen.nl

Waar een gast ook echt te gast is...

Op een steenworp afstand van 's-Hertogenbosch, direct gelegen aan de A2 in Vught, ligt verscholen tussen het groen Landgoed Huize Bergen. Met in totaal 7 gebouwen verspreid over het park bieden wij vergaderconferentie- en studiemogelijkheden voor praktisch iedere bijeenkomst. De in totaal 18 vergaderzalen, 71 1/2 pers.kamers met d/t/v. en 25 meerpersoonkamers bieden plaats aan groepen van 12 tot 200 personen.

Een verblijf op Landgoed Huize Bergen staat garant voor een prettig en sfeervol verblijf.

Door het leveren van kwaliteit, een uitstekende keuken en een service waarin de brabantse gemoedelijkheid doorklinkt proberen wij de voorwaarden te scheppen waarin de gast zich thuisvoelt.

Dagarrangementen vanaf € 27,50

(incl. koffie, thee, water, mints, lunch)

Middagarrangement met diner vanaf € 38,50

(incl. koffie, thee, water, mints, 3 gangen diner)

Tweedaags arrangement vanaf € 115,50

(incl. koffie, thee, water, mints, 2 x lunch, diner en overnachting op basis van 1 pers.kamer met d/t en ontbijt)

(Vanaf 12 personen is de zaalhuur inbegrepen)

In de vakantieperioden en weekenden bieden wij speciale arrangementen aan! (informeer vrijblijvend)

Een uitstekende accommodatie met een ongedwongen sfeer

Conferentiecentrum De Spreeuwel is dé accommodatie voor uw trainingen, vergaderingen of andere bijeenkomsten. Gelegen in een zeer bosrijke omgeving die volop ontspanningsmogelijkheden biedt. U heeft de beschikking over een 12-tal modern ingerichte conferentiezalen en twee gezellige restaurants.

De grote sportvelden en zogenaamde "werkkuiten" zijn uitermate geschikt voor communicatietrainingen en outdoorprogramma's, die wij voor U op maat samen kunnen stellen.

Voor meer informatie, bel 013-504 13 92.

De Spreeuwel

conferentie- en studiecentrum

Spreeuwelsedijk 9, 5091 KS Westelbeers
Telefoon: 013 - 504 13 92 • Fax: 013 - 504 30 28
Internet: www.despreeuwel.nl

Stichting Fondsenwerving Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers.

S F M O

De Vereniging van Oud Strijders Indië Bataljons van het Garde Regiment Prinses Irene ontvangt jaarlijks een subsidie van bovengenoemde stichting.

Deze stichting verkrijgt haar middelen uit de opbrengsten van de **Bank-Giroloterij**.

Uw deelname aan deze loterij wordt vanaf deze plaats dan ook van harte aanbevolen.

1000 Handige bijzettafeltjes!

*Tot 27 april krijgt iedereen die een
DFD Basispakket Militairen of
een autoverzekering afsluit dit
collectorsitem gratis.*

*Reageer snel via www.dfd.nl
of bel (040) 20 73 100*

Assurantiën • Hypotheken • Arbeidsvoorwaardenadvies
(040) 20 73 100 • www.dfd.nl • dfd@dfd.nl

